

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๖๒๘/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๙๗/๒๕๕๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง	บริษัท ไร้ม จำกัด	ผู้ฟ้องคดี
	นายประมุท สุตะบุตร	ผู้ร้องสอด
	บริษัท อสมท จำกัด (มหาชน)	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๑๑๔๑/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๑๕๒๕/๒๕๕๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงร่วมดำเนินการ
รายการโทรทัศน์ผลิตรายการคุยคุ้ยข่าว โดยออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๘
หรือสถานีโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ แบ่งเป็น ๒ รายการ คือ รายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์
และวันอาทิตย์ และรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ โดยรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์
และวันอาทิตย์ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์
เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ตกลงร่วมดำเนินการตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๗
ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการแพร่ภาพออกอากาศรายการ
ตามสัญญาทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๓.๐๐ นาฬิกา

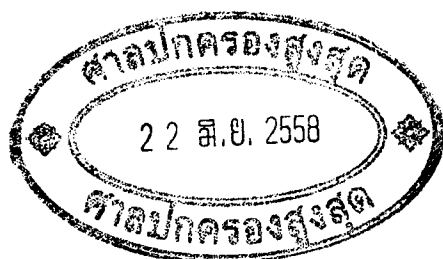
/รวมครั้งละ...

รวมครั้งละ ๕๕ นาที ต่อมา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีแปลงสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัดแล้ว ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาพร้อมดำเนินการรายการโทรทัศน์และบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาพร้อมดำเนินการรายการโทรทัศน์ ตามสัญญาลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ โดยขยายระยะเวลาเป็นสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ ส่วนข้อตกลงอื่นๆ ให้ถือตามสัญญาเดิมทุกประการ สำหรับรายการคูปองข้าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์นั้น ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาพร้อมดำเนินการรายการโทรทัศน์ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๗ ตกลงพร้อมดำเนินการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการแพร่ภาพออกอากาศรายการตามสัญญาทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกา ถึง ๒๒.๐๐ นาฬิกา รวมครั้งละ ๓๐ นาที ต่อมา ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาพร้อมดำเนินการรายการโทรทัศน์และบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาพร้อมดำเนินการรายการโทรทัศน์ ตามสัญญาลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ โดยขยายระยะเวลาเป็นสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ส่วนข้อตกลงอื่นๆ ให้ถือตามสัญญาเดิมทุกประการ ในการดำเนินรายการคูปองข้าวทั้งสองรายการ ปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญาดังกล่าวเป็นเงิน ๑๓๘,๗๘๐,๐๐๐ บาท หักส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ตามข้อตกลง เป็นเงิน ๔๑,๖๓๗,๐๐๐ บาท จึงคงเหลือค่าโฆษณาที่จะต้องชำระเป็นเงิน ๙๗,๑๔๓,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าว และภาษีมูลค่าเพิ่ม ๖,๘๐๐,๗๑๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๐๓,๙๔๓,๗๑๐ บาท ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีแล้วเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ได้ตรวจสอบค่าใช้จ่ายส่วนเกินค่าโฆษณาในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ แล้ว มีส่วนเกินค่าโฆษณาเป็นเงิน ๑๓๘,๗๘๐,๐๐๐ บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) และไม่อาจพิจารณาส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ได้ จึงขอให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาสวนเกินเพิ่มเติมเป็นเงิน ๔๑,๖๓๗,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๒,๙๑๔,๕๘๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๓๘,๗๘๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๔๙,๐๑๕,๗๘๗.๖๗ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวแล้วในวันเดียวกัน ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มี

/ใบแจ้งหนี้...

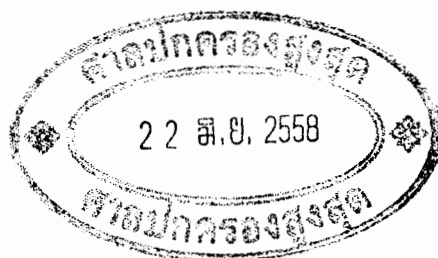
ใบแจ้งหนี้ให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินของวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ที่ตกหล่นเพิ่มเติมเป็นเวลา ๑๕ วินาที เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๔,๒๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ๑,๔๗๙.๔๕ บาท โดยไม่ได้หักส่วนลดทางการค้าจำนวน ๑๘,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๖๕,๖๗๙.๔๕ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวแล้วในวันเดียวกัน และเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาของเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ (ระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓) ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ เป็นเงิน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๔๙,๐๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีว่า ขอตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว แล้วจะแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบต่อไป และเพื่อให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงให้บริษัท คเนิง แอนด์ พาร์ทเนอร์ส อินเตอร์เนชันแนล คอนซัลแตนท์ซี จำกัด ตรวจสอบเอกสารสัญญา และข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกเก็บค่าโฆษณาส่วนเกินจากผู้ฟ้องคดีโดยไม่ให้ส่วนลดทางการค้าแก่ผู้ฟ้องคดี ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติผิดสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ เพราะตั้งแต่วันเริ่มต้นสัญญา จนถึงวันสิ้นสุดสัญญา ผู้ฟ้องคดีได้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการผลิตรายการคุยคุ้ยข่าว ทั้งสองรายการทุกขั้นตอน และก่อนออกอากาศในแต่ละวัน ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอโฆษณาโดยส่งใบคิวโฆษณาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทราบล่วงหน้าเพื่อที่จะได้ตรวจสอบและพิจารณาให้ความเห็นชอบกับการขอโฆษณาของผู้ฟ้องคดี การจัดทำสรุปคิวโฆษณาออกอากาศของทั้งสองฝ่าย รวมทั้งการดำเนินการตามขั้นตอนการเตรียมการออกอากาศต่อไป และในใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดี จะระบุรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ ชื่อชุดโฆษณา และจำนวนเวลาไว้อย่างชัดเจน หากใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีมีรายการโฆษณาเกินกว่าส่วนแบ่งเวลา ย่อมถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอโฆษณาเกินเวลาต่อผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว และเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องคำนวณค่าโฆษณาพร้อมหักส่วนลดทางการค้า เพื่อที่จะเรียกเก็บจากผู้ฟ้องคดีต่อไป ซึ่งการส่งใบคิวโฆษณาดังกล่าวนี้นี้ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคยโต้แย้งหรือทักท้วงการดำเนินการของผู้ฟ้องคดีว่าปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อตกลงหรือตามกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีแต่ประการใด จึงเท่ากับเป็นการยอมรับโดยปริยายแล้ว

/การที่...

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกเก็บค่าโฆษณาโดยไม่ให้ส่วนลดทางการค้าแก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการผิดสัญญา ทำให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินเกินไป ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย คิดเป็นเงินตามหนังสือฉบับแรกจำนวน ๔๙,๐๑๕,๗๘๗.๖๗ บาท และหนังสือฉบับที่สอง จำนวน ๑๙,๔๗๙.๔๕ บาท รวมเป็นเงิน ๔๙,๐๓๕,๒๖๗.๑๒ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๙,๐๓๕,๒๖๗.๑๒ บาท และดอกเบี้ย ๖,๔๘๘,๔๙๖.๒๖ บาท รวมเป็นเงิน ๕๕,๕๒๓,๗๖๓.๓๘ บาท

นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้มีเจตนารมณ์ร่วมกันที่จะให้มีการแบ่งประโยชน์ทางธุรกิจโดยแบ่งเวลาโฆษณาของรายการ ให้แต่ละฝ่ายมีสิทธิในการ หาค่าโฆษณาในสัดส่วนเวลาเท่าๆ กัน ปรากฏตามหนังสืออนุมัติการดำเนินการร่วมผลิตรายการ หรือหนังสืออนุมัติต่อสัญญารายการ ซึ่งคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายตกลงกำหนดเงื่อนไขทางธุรกิจ โดยแบ่งเวลาโฆษณาตามสัดส่วนดังกล่าวมาโดยตลอด และตามสัญญาข้อ ๖ ได้กำหนดว่า ให้มีการแบ่งเวลาโฆษณาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งข้อกำหนดในสัญญาดังกล่าว หมายถึง การแบ่งเวลาโฆษณาในสัดส่วนเท่าๆ กันแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) โดยรายการ คุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ทั้งสองฝ่ายมีสิทธิโฆษณาฝ่ายละ ๕ นาทีต่อวัน หากฝ่ายใด โฆษณาเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาดังกล่าว จะต้องชำระค่าโฆษณาส่วนเกินให้อีกฝ่ายในอัตราณาทึละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ส่วนรายการ คุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ทั้งสองฝ่ายมีสิทธิโฆษณาฝ่ายละ ๒ นาที ๓๐ วินาทีต่อวัน หากฝ่ายใดโฆษณาเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาดังกล่าว จะต้องชำระค่าโฆษณาส่วนเกิน คือ ระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงเดือนมกราคม ๒๕๔๘ ในอัตราณาทึละ ๒๒๐,๐๐๐ บาท และระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ ในอัตราณาทึละ ๒๔๐,๐๐๐ บาท โดยมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ตามสัญญาข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อตกลงเพิ่มเติม ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาตามข้อตกลงในรายการ คุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์เป็นเงิน ๕๗,๓๑๘,๓๓๓.๓๒ บาท และดอกเบี้ย ๑๐,๗๙๙,๙๒๖.๕๔ บาท รวมเป็นเงิน ๖๘,๑๑๘,๒๕๙.๘๖ บาท และรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ ถึงวันศุกร์เป็นเงิน ๑๐๘,๘๔๖,๐๓๓.๓๒ บาท และดอกเบี้ย ๒๐,๕๓๘,๖๓๔.๕๖ บาท รวมเป็นเงิน ๑๒๙,๓๘๔,๖๖๗.๘๘ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องชำระกรณีโฆษณาเกินส่วนแบ่ง พร้อมดอกเบี้ยเป็นเงิน ๑๙๗,๕๐๒,๙๒๗.๗๔ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชำระ

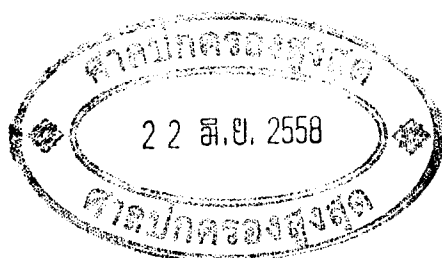

/ให้แก่...

ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้น ๒๕๓,๐๒๖,๖๙๑.๑๒ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ บอกกล่าวทวงถามไปยังผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ยังเพิกเฉยไม่ชำระเงินอีก ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

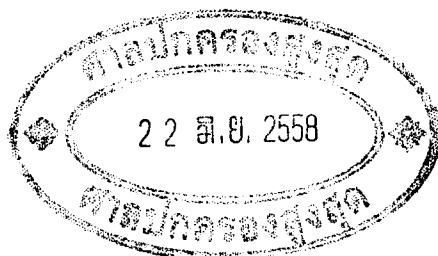
ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๒๕๓,๐๒๖,๖๙๑.๑๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒๑๕,๑๙๙,๖๓๓.๗๖ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การและฟ้องแย้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด เป็นรัฐวิสาหกิจตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการสื่อสารมวลชนและธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่องหรือใกล้เคียงกันหรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการสื่อสารมวลชนทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักรอันเป็นทางการค้าปกติของการดำเนินธุรกิจ ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะเกิดขึ้นจากการแปลงสภาพขององค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ และได้รับโอนสิทธิ ทรัพย์สิน และประโยชน์ทั้งหมดจาก อ.ส.ม.ท. แต่ก็เป็นไปตามกระบวนการของกฎหมายที่กำหนดไว้ โดยมีวัตถุประสงค์ทำธุรกิจ ในลักษณะเป็นการแบ่งปันในเชิงธุรกิจ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ใช่หน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีกับผู้ฟ้องคดี จึงเป็นเพียงสัญญาทางแพ่งโดยทั่วไปที่ตกลงดำเนินการผลิตรายการโทรทัศน์และแบ่งรายได้กันตามธรรมดาอันเป็นปกติทางการค้า จึงไม่ใช่สัญญาทางปกครองตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ผลิตรายการคุยคุ้ยข่าว โดยออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๘ หรือสถานีโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ แบ่งเป็น ๒ รายการ คือ รายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์ และวันอาทิตย์ และรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ โดยรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ตกลงร่วมดำเนินการตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการแพร่ภาพออกอากาศรายการตามสัญญาทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๓.๐๐ นาฬิกา

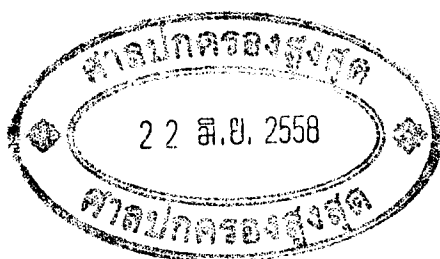
/รวมครึ่งละ...

รวมครึ่งละ ๕๕ นาที ต่อมา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีแปลงสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัดแล้ว ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศนและบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน ตามสัญญาลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ โดยขยายระยะเวลาเป็นสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ ส่วนข้อตกลงอื่นๆ ให้ถือตามสัญญาเดิมทุกประการ สำหรับรายการคูปองข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์นั้น ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศนเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๗ ตกลงร่วมดำเนินการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการแพร่ภาพออกอากาศรายการตามสัญญาทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกา ถึง ๒๒.๐๐ นาฬิกา รวมครึ่งละ ๓๐ นาที ต่อมา ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศนและบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน ตามสัญญาลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ โดยขยายระยะเวลาเป็นสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ส่วนข้อตกลงอื่นๆ ให้ถือตามสัญญาเดิมทุกประการ ทั้งนี้ ตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศนทุกสัญญา ข้อ ๖ กำหนดว่า ผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระค่าโฆษณาส่วนเกินที่ออกอากาศรายการทุกวันเสาร์ และวันอาทิตย์ในอัตรานาทีละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนรายการทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ต้องชำระค่าโฆษณาส่วนเกินระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ จนถึงเดือนมกราคม ๒๕๔๙ ในอัตรานาทีละ ๒๒๐,๐๐๐ บาท และระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จนถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๙ ในอัตรานาทีละ ๒๔๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ และถึงแม้ตามสัญญาข้อ ๖ วรรคสอง จะไม่ได้กำหนดวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโฆษณาส่วนเกิน แต่ในทางปฏิบัติทางการค้า เมื่อผู้ร่วมดำเนินการจะลงโฆษณาเกินเวลาที่ได้รับสิทธิ จะต้องแจ้งล่วงหน้าเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่ามีเวลาพอให้ลงโฆษณาส่วนเกินหรือไม่ โดยได้รับสิทธิมีส่วนลดตามที่ได้ตกลงกัน ซึ่งผู้ฟ้องคดีทราบวิธีปฏิบัติดังกล่าวเป็นอย่างดีว่า จะต้องแจ้งขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินกับผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่ม จึงจะได้สิทธิซื้อในราคารอัตราร้อยละ ๓๐ และผู้ถูกฟ้องคดีจะจัดทำสัญญาโฆษณาและลดค่าโฆษณาส่วนเกินให้อัตราร้อยละ ๓๐ ให้กับผู้ฟ้องคดี แต่ปรากฏว่าประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบพบว่า ผู้ฟ้องคดีโฆษณาเกินเวลาตามสัญญา

/จึงมีคำสั่ง...

จึงมีคำสั่งที่ ๕๒/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ผลการตรวจสอบพบว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงโฆษณาเกินกว่าสิทธิที่ได้รับตามสัญญา และไม่ได้แจ้งขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนที่เกินกับผู้ถูกฟ้องคดีในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นเงิน ๔๐,๑๑๐,๐๐๐ บาท และในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนมิถุนายน (ที่ถูก คือ เดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน) มีการโฆษณาส่วนเกินเป็นเงิน ๙๘,๖๘๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท (ยังไม่หักส่วนลดและรวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) และยังพบอีกว่า มีการทุจริตในการโฆษณาเกิน โดยผู้ฟ้องคดีและนางพิชชาภา เอี่ยมสะอาด พนักงานธุรการของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่จัดทำใบคิวโฆษณา การลงคิวโฆษณา และเป็นผู้รับเอกสารใบคิวโฆษณาจากผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีจัดส่งใบคิวโฆษณาของตน ซึ่งมีโฆษณาเกินเวลาจากข้อตกลงและไม่มีการแจ้งขอซื้อโฆษณาส่วนเกินกับผู้ถูกฟ้องคดี แต่มีการจ่ายเงินค่าจ้างให้นางพิชชาภาเพื่อให้ลงคิวโฆษณาส่วนเกินของผู้ฟ้องคดี โดยไม่ต้องแจ้งขอซื้อโฆษณาส่วนเกินจากผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ และลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ยอมรับว่า มีโฆษณาเกินจริงและยินยอมชำระเงินทั้งหมด โดยขอส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อาจพิจารณาส่วนลดให้ผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการปฏิบัติตามสัญญา และไม่ได้ชำระเงินให้ถูกต้องในการขอซื้อโฆษณาตั้งแต่แรกตามทางปฏิบัติทางการค้า ซึ่งผู้ฟ้องคดีเคยแจ้งขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินมาแล้ว นอกจากนี้ ยังตรวจพบการโฆษณาเกินเวลาโดยไม่ได้แจ้งขอซื้อเวลาโฆษณาของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ อีกเป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมภาษีมูลค่าเพิ่ม ๔,๒๐๐ บาท และดอกเบี้ย ๑,๔๗๙.๔๕ บาท ให้กับผู้ถูกฟ้องคดีเรียบร้อยแล้ว กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาตามข้อตกลงและเรียกค่าโฆษณาส่วนเกินจากผู้ถูกฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีเป็นหนึ่งในหลายบริษัทที่เข้าร่วมผลิตรายการแบบ Time Sharing โดยผู้ฟ้องคดีไม่ต้องเสียเงินจ่ายเป็นค่าเช่าเวลาให้กับผู้ถูกฟ้องคดี แต่รับผิดชอบในงานตามที่ปรากฏในสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ตามข้อ ๖ ของสัญญาดังกล่าว สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเป็นเจ้าของผู้ประกอบการและเจ้าของสถานีโทรทัศน์ผู้ออกอากาศ มิได้เรียกเก็บค่าเช่าเวลาจากผู้ฟ้องคดีในการลงโฆษณาจำนวนครั้งละกี่นาที จึงเป็นสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดี

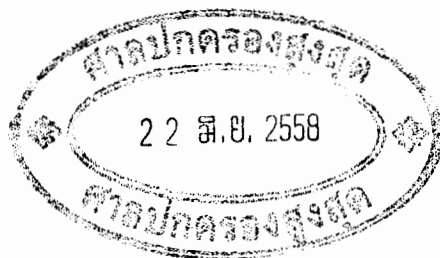

/ดังนั้น...

ดังนั้น ในสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ที่ทำกับผู้ฟ้องคดีหรือบริษัทอื่น ๆ ที่มีลักษณะของการดำเนินการแบบเดียวกับผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีในเรื่องการลงโฆษณาในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีไว้ และผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติผิดสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ที่ทำกัน จึงไม่จำเป็นต้องรับภาระชำระเงินค่าโฆษณาส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ลงโฆษณาเกินที่กำหนดครั้งละ ๕ นาที หรือ ๒ นาที ๓๐ วินาที ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเป็นเงิน ๑๙๗,๕๐๒,๙๒๗.๗๔ บาทแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดียังตรวจพบอีกว่า ผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาตามรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งที่ ๙๖/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ โดยพบว่าในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีได้ส่งใบคิวโฆษณาเกินจากส่วนแบ่งเวลาที่ได้รับในรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๗,๔๓๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิหักส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ จำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท คงเหลือ ๕,๒๐๑,๐๐๐ บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งซื้อโฆษณาสวนเกินเป็นการล่วงหน้าเช่นเดียวกับการโฆษณาสวนเกินในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องชำระเงินส่วนลดจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งทวงถามให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินดังกล่าว และภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๔๙,๐๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ถูกฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่ชำระเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงฟ้องแย้งมาในคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๔๙,๐๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ ถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๓๖๒,๒๒๑.๖๔ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้ฟ้องคดีจะชำระเสร็จแก่ผู้ถูกฟ้องคดี

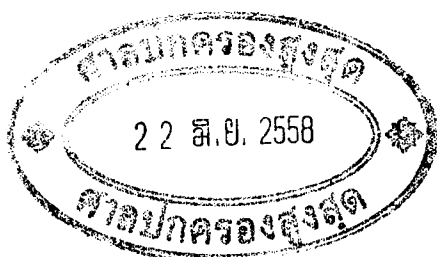
ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การและให้การแก้ฟ้องแย้งว่า เดิมผู้ถูกฟ้องคดีมีสถานะเป็นองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) ที่ถูกจัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกา

/จัดตั้ง...

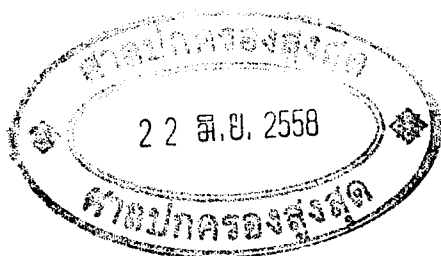
จัดตั้งองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๐ และมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะประเภทกิจการสื่อสารมวลชน ต่อมา ได้แปลงสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัด ตามวิธีการและขั้นตอนที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับโอนบรรดากิจการ สิทธิ ทรัพย์สิน และประโยชน์ทั้งหมดของ อ.ส.ม.ท. รวมถึงการมีอำนาจประกอบกิจการสื่อสารมวลชนและใช้อำนาจรัฐเพื่อประโยชน์ ในการจัดทำบริการสาธารณะต่อไปได้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีสถานะเป็นหน่วยงานที่ได้รับ มอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง จึงเป็นหน่วยงาน ทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดี กับผู้ถูกฟ้องคดี จึงเป็นสัญญาที่ผู้ถูกฟ้องคดีมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมดำเนินการ บริการสาธารณะเพื่อให้ประชาชนได้รับทราบข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและมีประโยชน์ จึงเป็นสัญญาทางปกครองตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า ไม่มีเหตุที่จะต้องคืนส่วนลดทางการค้าในอัตรา ร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนเกินจำนวน ๕๕,๕๒๓,๗๖๓.๓๘ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าจากโฆษณาส่วนเกินในอัตราร้อยละ ๓๐ เพราะได้ปฏิบัติอย่างถูกต้องตามสัญญาและข้อตกลงทั้งหลายตลอดมา ทั้งในด้านการสร้างสรรค์ และการผลิตรายการคุยคุ้ยข่าว และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขทางธุรกิจในการแจ้งความประสงค์ ขอซื้อโฆษณาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบล่วงหน้าก่อนที่รายการจะออกอากาศในแต่ละวัน โดยส่งใบคิวโฆษณาทางโทรสารให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งระบุรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ ชื่อชุดโฆษณา และเวลาโฆษณาของแต่ละผลิตภัณฑ์เพื่อที่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยฝ่ายงาน ที่เกี่ยวข้องในด้านต่างๆ จะได้ตรวจสอบและพิจารณาให้ความเห็นชอบกับการขอโฆษณา ของผู้ฟ้องคดีตามที่ได้ตกลงไว้กับสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี หากใบคิวโฆษณาฉบับใด ระยะเวลาโฆษณารวมกันแล้วเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ ย่อมเท่ากับว่าผู้ฟ้องคดี ได้แจ้งความประสงค์ล่วงหน้าเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่ามีเวลาพอให้ลงโฆษณาส่วนเกิน หรือไม่แล้ว ทั้งนี้ ใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีที่ส่งให้กับผู้ถูกฟ้องคดีทุกฉบับเป็นการระบุ โฆษณาตามความเป็นจริง ไม่ได้ปกปิดหรือแจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จ และถูกต้องตรง ตามใบรวมคิวโฆษณาซึ่งจัดทำโดยผู้ถูกฟ้องคดี นอกจากนี้ ยังได้มีการโฆษณาก่ออากาศจริง

/ตรงตามเวลา...

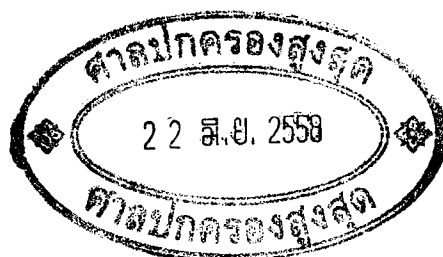
ตรงตามเวลาที่ผู้ฟ้องคดีระบุไว้ตามรายงานการติดตามผลการโฆษณาซึ่งจัดทำโดยบริษัท W.O.A. Advertising Co., Ltd. ซึ่งเป็นบริษัทกลางที่ทำหน้าที่ติดตามรายการโฆษณาของทุกรายการ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคยมีข้อตกลงหรือทางปฏิบัติทางการค้าว่าผู้ฟ้องคดีจะต้องทำหนังสือแจ้งความประสงค์ขอซื้อโฆษณาส่วนเกินแยกออกมาต่างหาก และต้องส่งให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีล่วงหน้าก่อนการโฆษณาออกอากาศ โดยผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่งมีหนังสือลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งมายังผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อปฏิบัติในการส่งคิวโฆษณารายการและวัตถุประสงค์โฆษณาของผู้เช่าเวลา และผู้ฟ้องคดีก็ได้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดนับแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมาจนกระทั่งสิ้นสุดสัญญา สำหรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทราบวิธีปฏิบัติเป็นอย่างดีที่จะต้องแจ้งซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินกับผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อที่จะได้ส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ และผู้ถูกฟ้องคดีก็จะได้จัดทำสัญญาโฆษณาและส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ ให้กับผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า หลังจากที่ได้มีการอนุมัติให้มีการโฆษณาส่วนเกินออกอากาศไปแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงรวบรวมยอดโฆษณาส่วนเกินเพื่อแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปโดยได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ซึ่งสอดคล้องกับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี โดยเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีสรุปจำนวนเวลาโฆษณาส่วนเกินในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๔๙ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ทำหนังสือขอซื้อโฆษณาส่วนเกินและดำเนินการสรุปยอดโฆษณาส่วนเกินต่อผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ เมื่อได้ตัวเลขถูกต้องตรงกันแล้ว จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ แจ้งความประสงค์ขอชำระตามตัวเลขที่ถูกต้อง โดยได้รับส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้จ่ายเป็นเช็คสั่งจ่ายล่วงหน้าจำนวน ๓ ฉบับ แต่ในวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าไม่อาจพิจารณาส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ให้กับผู้ฟ้องคดีได้ เพราะผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการปฏิบัติให้เป็นไปตามสัญญา จึงให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาเพิ่มเติมทั้งที่เป็นการปฏิบัติทางการค้าระหว่างกันเช่นเดียวกับการมีโฆษณาส่วนเกินในเดือน มีนาคม ๒๕๔๘ ทุกประการ และกรณีของบริษัท เอ็กแซ็กท์ จำกัด ที่ได้มีการโฆษณาส่วนเกินนั้น ก็ไม่ได้มีการทำหนังสือซื้อโฆษณาส่วนเกินล่วงหน้า โดยหลังจากที่ได้มีการโฆษณาออกอากาศแล้ว ฝ่ายการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีจึงจะแจ้งให้ส่งหนังสือขอซื้อโฆษณา

/ส่วนเกิน...

ส่วนเกินตามมา ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติทางการค้าเช่นเดียวกับกรณีของผู้ฟ้องคดี ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทุจริตในการโฆษณาเกินเวลาโดยไม่มีการแจ้งความประสงค์ขอซื้อโฆษณาส่วนเกินกับผู้ถูกฟ้องคดี แต่มีการจ่ายเงินค่าจ้างให้นางพิชชาภา เพื่อให้ลงคิวโฆษณาส่วนเกินของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ต้องแจ้งซื้อโฆษณาส่วนเกินจากผู้ถูกฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีรวมทั้งกรรมการของผู้ฟ้องคดีไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าขั้นตอนการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุมัติให้โฆษณาส่วนเกินหรือการตรวจสอบการโฆษณาส่วนเกินเกี่ยวข้องกับฝ่ายงานใด หรือใครเป็นผู้รับผิดชอบ ทั้งข้อเท็จจริงในส่วนที่เกี่ยวกับเวลาโฆษณาของผู้ฟ้องคดี ก็เป็นเรื่องที่ไม่สามารถปกปิดได้ เพราะนอกจากหลักฐานจากใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีที่ได้ส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีและใบสรุปคิวโฆษณาที่ได้จัดทำโดยผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งต้องส่งให้ฝ่ายงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ แล้ว ยังมีรายงานการติดตามผลการโฆษณาออกอากาศ ซึ่งจัดทำโดยบริษัทกลางที่สามารถตรวจสอบเวลาโฆษณาของผู้ฟ้องคดีได้ว่าเกินส่วนแบ่งเวลาโฆษณาหรือไม่ จึงเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีและกรรมการของผู้ฟ้องคดีจะว่าจ้างพนักงานระดับธุรการของผู้ถูกฟ้องคดีให้กระทำการทุจริต และการส่งจ่ายเช็คของผู้ฟ้องคดีให้แก่นางพิชชาภาโดยมีการหักค่าภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายนั้น หมายถึง การจ่ายค่าคอมมิชชั่นในการหาโฆษณาที่อยู่ในความรับผิดชอบของนางสาวมณฑา ธีระเดช เจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาดของผู้ฟ้องคดี ซึ่งจะมีหน้าที่ในการติดต่อลูกค้าเพื่อหาโฆษณาการประสานงานเกี่ยวกับการโฆษณากับผู้ถูกฟ้องคดี ตลอดจนการประสานงานกับฝ่ายบัญชีและการเงินของผู้ฟ้องคดีเพื่อให้มีการเรียกเก็บเงินค่าโฆษณาจากลูกค้า และการตัดจ่ายค่าคอมมิชชั่นให้แก่ตนเองและบุคคลที่มีส่วนร่วมในการโฆษณา โดยผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยการดำเนินการของฝ่ายการตลาดกับฝ่ายบัญชีและการเงิน การจ่ายเช็คให้แก่นางพิชชาภาจะเป็นการจ่ายค่าคอมมิชชั่นในการหาโฆษณาจริงหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจทราบได้

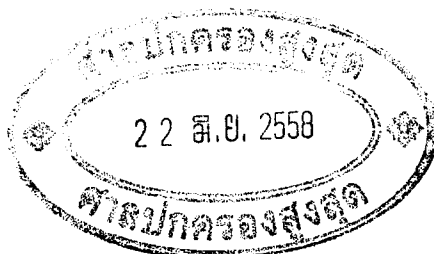
สำหรับสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี นั้น ได้กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีได้รับส่วนแบ่งโฆษณาครั้งละ ๒ นาที ๓๐ วินาที ในรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และครั้งละ ๕ นาที ในรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีสิทธิที่จะโฆษณาในเวลา ๒ นาที ๓๐ วินาที และ ๕ นาที เช่นเดียวกัน ตามเงื่อนไขในการร่วมผลิตรายการแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐)

ซึ่งหมายความว่า...

ซึ่งหมายความว่า ทั้งสองฝ่ายมีสิทธิในการโฆษณาฝ่ายละ ๒ นาที ๓๐ วินาที หรือฝ่ายละ ๕ นาที จึงมิใช่สิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีโดยลำพังที่เมื่อแบ่งเวลาโฆษณาให้กับผู้ฟ้องคดี ตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีสิทธิหาประโยชน์ จากการโฆษณาในเวลาใดก็ได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระค่าโฆษณาส่วนเกินให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามอัตราที่ตกลงไว้ รวมเป็นเงิน ๑๙๗,๕๐๒,๙๒๗.๗๔ บาท ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีฟ้องแย้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินส่วนลด ในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนเกินของเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ (ระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓) จำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดี ผิดสัญญานั้น เห็นว่า ในการโฆษณาส่วนเกินในระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๙ หลังจากที่ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของ การปฏิบัติทางการค้าโดยการสรุปตัวเลขโฆษณาส่วนเกินและประสานงานกับผู้ถูกฟ้องคดี รวมทั้งได้ทำสัญญาโฆษณาระหว่างกันเป็นเงินจำนวน ๕,๒๐๑,๐๐๐ บาท โดยได้รับส่วนลด ในอัตราร้อยละ ๓๐ จำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นไปตามทางการค้าระหว่างผู้ฟ้องคดี กับผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องชำระเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีตามฟ้องแย้ง แต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมและคัดค้านคำให้การแก้ฟ้องแย้งว่า ไบคิวโฆษณาที่ ผู้ฟ้องคดีอ้าง ถือไม่ได้ว่าเป็นการแจ้งความประสงค์ขอซื้อโฆษณาส่วนเกิน แต่เป็นเพียง เอกสารที่นำมาลงคิวโฆษณารวมของรายการเท่านั้น เนื่องจากการขอลงโฆษณาส่วนเกิน เป็นหน้าที่ของผู้ร่วมดำเนินรายการทุกรายรวมทั้งผู้ฟ้องคดี ซึ่งต้องแสดงความประสงค์ ขอซื้อมายังฝ่ายขายโทรทัศน์เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่าสามารถนำลงโฆษณาได้ หรือไม่ ส่วนการส่งไบคิวโฆษณานั้น ต้องส่งมายังฝ่ายสนับสนุนและบริการลูกค้า สำนักกลยุทธ์การตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี การส่งโฆษณาส่วนเกินในไบคิวโฆษณาของ ผู้ฟ้องคดี จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการเสนอขอซื้อโฆษณาส่วนเกินแต่อย่างใด และที่ผู้ถูกฟ้องคดี มีหนังสือลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ ถึงผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อปฏิบัติการส่งไบคิวโฆษณา รายการและวัตถุประสงค์โฆษณาของผู้เช่าเวลานั้น เป็นหนังสือที่ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งไปยังผู้ฟ้องคดี เกี่ยวกับข้อปฏิบัติในการส่งไบคิวโฆษณารายการและวัตถุประสงค์โฆษณาเท่านั้น มิใช่เป็นการแจ้ง เกี่ยวกับวิธีการขอซื้อโฆษณาส่วนเกินแต่อย่างใด และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดี

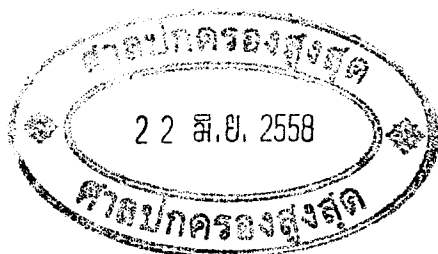

/แจ้งให้...

แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือแจ้งความประสงค์ขอซื้อเวลาส่วนเกิน รวมทั้งสรุปจำนวนเวลาโฆษณาส่วนเกินในเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีจะได้ตรวจสอบความถูกต้อง คำนวณค่าโฆษณาพร้อมส่วนลด ดำเนินการในขั้นตอนการทำสัญญาโฆษณาและการชำระเงินตามลำดับต่อไป โดยกรณีนี้ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ส่งหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีทราบวิธีปฏิบัติหรือวิธีการในการขอซื้อโฆษณาส่วนเกินแล้วนับแต่ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือเข้ามาขอซื้อโฆษณาส่วนเกิน ซึ่งหลังจากกรณีนี้แล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ปฏิบัติตามวิธีการดังกล่าวอีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดค่าโฆษณาส่วนเกินแต่อย่างใด และในการขอซื้อโฆษณาส่วนเกินตามปกติทางการค้า ผู้ฟ้องคดีจะต้องแสดงความประสงค์ขอซื้อโฆษณาส่วนเกินมายังผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อผู้ถูกฟ้องคดีจะได้ดำเนินการพิจารณาว่ามีเวลาเหลือพอหรือไม่ หากมีเวลาพอ ก็จะตกลงให้ผู้ฟ้องคดีโฆษณาเกินได้ตามที่จะตกลงกันในรายละเอียดต่อไป

ผู้ฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับฟ้องแย้งว่า โใบคิวโฆษณาที่ผู้ฟ้องคดีส่งให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีก่อนการออกอากาศรายการคุยคุ้ยข่าวนั้น ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถทราบเวลาโฆษณาส่วนเกินได้ ซึ่งจะมีผลต่อการพิจารณาอนุมัติการออกอากาศต่อไป หากให้มีการออกอากาศ ก็เท่ากับว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้อนุมัติให้มีการโฆษณาส่วนเกินแล้ว เพราะกระบวนการทุกขั้นตอนล้วนอยู่ในความควบคุมดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีเองทั้งหมด ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อาจนำข้อบกพร่องของตนมากล่าวหาต่อผู้ฟ้องคดีได้ และในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ เจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาดของผู้ฟ้องคดีได้ส่งเอกสารขอซื้อเวลาโฆษณาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งไว้ จึงเห็นได้ว่าถึงแม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้มีหนังสือขอซื้อเวลาโฆษณาก่อนออกอากาศไปยังผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีก็ให้ส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ แก่ผู้ฟ้องคดี โใบคิวโฆษณาที่ผู้ฟ้องคดีส่งให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีก่อนออกอากาศรายการในแต่ละวัน ถือเป็นเสมือนการแจ้งขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินไปโดยปริยายเป็นการล่วงหน้าแล้วก่อนที่จะมีการดำเนินการทำสัญญาโฆษณากันต่อไป การขอซื้อโฆษณาส่วนเกินในทางปฏิบัติระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี จะเกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้มีการโฆษณาออกอากาศไปแล้วเท่านั้น

ผู้ร้องสอดได้ยื่นคำร้องสอดต่อศาลว่า ผู้ร้องสอดเป็นผู้ถือหุ้นของผู้ถูกฟ้องคดี และมีส่วนได้เสียโดยตรงเกี่ยวกับการประกอบกิจการตามวัตถุประสงค์ รายได้ และผลกำไร

/ในรูปเงินปันผล...

ในรูปเงินปันผลตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งผู้ร้องสอดเห็นว่า สัญญาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีเป็นนิติกรรมทางแพ่ง ไม่ใช่สัญญาทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้เสียหายในคดีปกครอง และไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องและคำฟ้องแย้ง หรือมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกฟ้อง

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำร้องสอดของผู้ร้องสอดไว้พิจารณา เนื่องจากผู้ร้องสอดมิได้ถูกกระทบกระเทือนหรือถูกบังคับตามคำพิพากษา จึงไม่มีส่วนได้เสียตามกฎหมายในผลแห่งคดี จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ร้องสอดเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยรวม ๔ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลปกครองมีอำนาจรับคำฟ้องและคำฟ้องแย้งนี้ไว้พิจารณาพิพากษาได้หรือไม่ ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครองตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี เป็นสัญญาที่ผู้ถูกฟ้องคดีตกลงร่วมดำเนินการกับผู้ฟ้องคดีในรายการโทรทัศน์ของผู้ถูกฟ้องคดี และตกลงให้ผู้ฟ้องคดีแพร่ภาพออกอากาศรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๓.๐๐ นาฬิกา และรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกา ถึง ๒๒.๐๐ นาฬิกา อันเป็นสัญญาที่มีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง และมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมจัดทำบริการสาธารณะที่เกี่ยวกับการประกอบกิจการสื่อสารมวลชน และดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการสื่อสารมวลชน และธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่องหรือใกล้เคียงกันกับผู้ถูกฟ้องคดีโดยตรง สัญญาดังกล่าวจึงเป็นสัญญาทางปกครองตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติผิดสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์

/โดยเรียกเก็บ...

โดยเรียกเก็บค่าโฆษณาส่วนเกิน โดยไม่ให้ส่วนลดทางการค้าตามสัญญา รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนแบ่งตามข้อตกลง รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีพร้อมดอกเบี้ยทั้งสิ้น ๒๕๓,๐๒๖,๖๙๑.๑๒ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีได้ฟ้องแย้งเรียกเงินส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนเกินของเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ (ระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓) ที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเงินจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท และภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๔๙,๐๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีปฏิบัติผิดสัญญาดังกล่าว กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังนั้น ศาลปกครองจึงมีอำนาจรับคำฟ้องและคำฟ้องแย้งนี้ไว้พิจารณาพิพากษาได้

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีต้องคืนเงินส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดียอมรับข้อเท็จจริงตรงกันว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีโฆษณาเกินเวลาที่ตนมีสิทธิตามสัญญาว่า จะมีการโฆษณาแพร่ภาพออกอากาศไปก่อน แล้วผู้ถูกฟ้องคดีจึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนที่เกินดังกล่าว แล้วคิดคำนวณจำนวนเงิน จากนั้น จึงทำสัญญาโฆษณาและชำระเงินค่าโฆษณาตามสัญญาพร้อมกับได้รับส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ โดยผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่งจะแจ้งวิธีปฏิบัติทางการค้ากรณีที่มีการโฆษณาเกินเวลาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า กรณีที่ผู้ร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์กับผู้ถูกฟ้องคดี จะโฆษณาเกินเวลาที่ตนมีสิทธิตามสัญญาและได้รับส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนเกินเวลานั้น ต้องแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบล่วงหน้าเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่า มีเวลาพอสำหรับโฆษณาส่วนที่เกินเวลาหรือไม่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทราบวิธีปฏิบัติดังกล่าวเป็นอย่างดี เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามวิธีปฏิบัติดังกล่าว จึงไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าดังกล่าว ส่วนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งเกี่ยวกับข้อปฏิบัติในการส่งใบคิวโฆษณา

/รายการ...

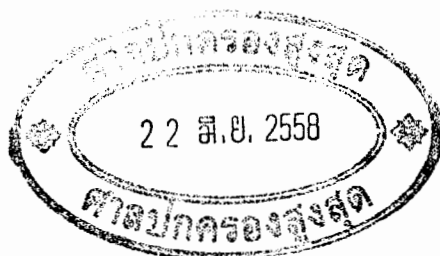
รายการและวัตถุประสงค์เท่านั้น มิใช่เป็นการแจ้งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการขอซื้อโฆษณา ส่วนที่เกินเวลาแต่อย่างใด จึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า การขอซื้อโฆษณา ส่วนที่เกินเวลาและได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่ เกินเวลานั้น มีวิธีปฏิบัติอย่างไร เห็นว่า เมื่อพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดีแล้ว จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ผู้ถูกฟ้องคดีทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าว กับผู้ฟ้องคดีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ถูกฟ้องคดี ได้กำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีปฏิบัติในการขอส่วนลดทางการค้ากรณีที่มีการโฆษณา เกินเวลาหรือได้ตกลงในเรื่องนี้กับผู้ฟ้องคดีตามสัญญาข้อ ๕ วรรคหนึ่ง หรือข้อ ๖ วรรคสอง แต่อย่างใด จนกระทั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดี เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการส่งคิวโฆษณา แต่เมื่อพิจารณาเนื้อหาของข้อ ๙ ของวิธีปฏิบัติ ในการส่งคิวโฆษณารายการและวัตถุประสงค์ของผู้เช่าเวลาหรือผู้เข้าร่วมดำเนินการ รายการโทรทัศน์กับผู้ถูกฟ้องคดีที่แนบท้ายหนังสือดังกล่าวแล้ว เห็นว่า มีสาระสำคัญ เป็นการกำหนดวิธีปฏิบัติในการขอส่วนลดทางการค้ากรณีที่มีการโฆษณาเกินเวลาที่กำหนด ในสัญญา ดังนั้น การพิจารณาเกี่ยวกับการขอส่วนลดทางการค้าสำหรับโฆษณาส่วนที่ เกินเวลาซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ จึงต้องพิจารณาจากวิธีปฏิบัติทางการค้า ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีเป็นสำคัญ ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนที่จะมีการแพร่ภาพ ออกอากาศรายการในแต่ละครั้ง ผู้ฟ้องคดีจะแจ้งความประสงค์ขอโฆษณาโดยส่งใบคิว โฆษณาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทราบล่วงหน้าเพื่อที่จะได้ตรวจสอบและให้ความเห็นชอบกับ การขอโฆษณาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งใบคิวโฆษณาจะระบุรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ ชื่อชุด โฆษณา และจำนวนเวลาที่โฆษณาไว้อย่างชัดเจน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบในการ จัดเวลาออกอากาศ ถ่ายทอดสัญญาณในการออกอากาศ การตัดต่อภาพในการออกอากาศ และควบคุมคิวการโฆษณาทั้งหมด ขั้นตอนในการออกอากาศจึงอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสิ้น เมื่อปรากฏว่าใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีมีรายการโฆษณาเกินกว่าเวลา ที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิตามสัญญา เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องตรวจสอบว่ามีเวลาว่างพอ สำหรับโฆษณาส่วนที่เกินเวลาดังกล่าวหรือไม่ หากไม่มีเวลาว่างพอ ก็ไม่สามารถโฆษณาได้ แต่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้มีการแพร่ภาพออกอากาศโฆษณาส่วนที่เกินเวลาดังกล่าว โดยมีโต้แย้งหรือทักท้วงว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อตกลงในการขอโฆษณา

/เกินเวลา...

เกินเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิตามสัญญา ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยมีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อขอซื้อเวลาโฆษณาในรายการคุยคุ้ยข่าว โดยระบุว่าประสงค์จะซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินของวันที่ ๓, ๔, ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑, และ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๘ พร้อมขอส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ ซึ่งปรากฏว่าวันที่ผู้ฟ้องคดีส่งหนังสือทางโทรสารให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ระบุเป็นวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ อันเป็นวันหลังจากที่มีการแพร่ภาพออกอากาศไปแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า หลังจากได้แพร่ภาพออกอากาศไปแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือแจ้งความประสงค์ขอซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลา รวมทั้งสรุปจำนวนเวลาโฆษณาส่วนที่เกินเวลาในเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบจำนวนค่าโฆษณาพร้อมส่วนลด จากนั้น จึงทำสัญญาและชำระเงินต่อไป โดยค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาในครั้งดังกล่าวเป็นเงิน ๗๗๐,๐๐๐ บาท หักส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ เป็นเงิน ๕๓๙,๐๐๐ บาท จึงชำระจริงเป็นเงิน ๕๓๙,๐๐๐ บาท และแม้ในการปฏิบัติตามสัญญาที่พิพาทในคดีนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีจะเรียกเก็บเงินค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาตามสัญญาจากผู้ฟ้องคดีเพียงครั้งเดียว ซึ่งไม่อาจสรุปได้ชัดเจนว่าเป็นวิธีปฏิบัติทางการค้าปกติของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดี แต่เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติทางการค้าในการโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาเป็นอย่างอื่น กรณีจึงฟังได้ว่าวิธีปฏิบัติระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวเป็นวิธีปฏิบัติทางการค้าระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีในการขอซื้อโฆษณาส่วนเกินเวลาที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามวิธีปฏิบัติทางการค้าดังกล่าวในการขอซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลาของผู้ฟ้องคดีในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ (ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน) และในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าตามสัญญาในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลา

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างพยานหลักฐานในการขอซื้อโฆษณาส่วนเกินของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด และบริษัท เอ็กแซ็กท์ จำกัด นั้น เห็นว่า วิธีปฏิบัติระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีกับบริษัททั้งสองดังกล่าวเป็นคนละกรณีกับคดีนี้ และเอกสารดังกล่าวยังขัดแย้งกับการให้ถ้อยคำของนางพิชชาภา เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่รับผิดชอบในการจัดคิวโฆษณาซึ่งได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่มีผลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ

/เป็นประธาน...

เป็นประธานว่า บริษัท เอ็กแซ็กท์ จำกัด จะส่งจดหมายมาที่ฝ่ายการตลาดหลังจากที่มีโฆษณาเกินแล้ว ๑ ถึง ๒ วัน และถึงแม้จะฟังได้ว่าบริษัททั้งสองได้ขอซื้อเวลาโฆษณาล่วงหน้าตามเอกสารหลักฐานดังกล่าวจริง ก็มิได้เป็นการยืนยันว่าได้มีการขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินล่วงหน้าทุกครั้งจนเป็นวิธปฏิบัติที่รับรู้กันโดยทั่วไปทุกรายที่เป็นคู่สัญญากับผู้ถูกฟ้องคดี เพราะคู่สัญญาร่วมดำเนินรายการกับผู้ถูกฟ้องคดีในทำนองเดียวกับผู้ฟ้องคดีมีหลายรายการและมีการโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาเป็นจำนวนมาก แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมีเอกสารหลักฐานมาแสดงเพียง ๒ รายการ และรายการละครึ่งเท่านั้น ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีจึงยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า การจะลงโฆษณาเกินเวลาที่ได้รับสิทธิจะต้องแจ้งล่วงหน้าเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่ามีเวลาพอให้ลงโฆษณาส่วนที่เกินเวลาหรือไม่นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ระบุชัดเจนว่าต้องแจ้งก่อนล่วงหน้านานเท่าใดหรือต้องแจ้งอย่างไร ต้องมีหนังสือขอซื้อเวลาส่วนเกินโดยเฉพาะหรือไม่ อย่างไร รวมทั้งต้องแจ้งกับหน่วยงานใด ฝ่ายใด หรือเจ้าหน้าที่คนใด ซึ่งในทางปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องแจ้งขอโฆษณาในส่วนที่เกินส่วนแบ่งเวลาให้เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทราบล่วงหน้าก่อนออกอากาศอยู่แล้ว เพื่อตรวจสอบว่ามีเวลาร่างพอที่จะโฆษณาได้หรือไม่ และจัดคิวโฆษณา หากตรวจสอบแล้วไม่มีเวลาร่าง ก็ไม่สามารถโฆษณาได้ อีกทั้งการดำเนินงานเช่นว่านี้ มิได้เป็นผลเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดี เพราะทั้งสองฝ่ายจะมีเวลาจำหน่ายโฆษณาได้อย่างเต็มที่ และแม้ผู้ฟ้องคดีจะจำหน่ายโฆษณาได้มาก แต่หากผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบแล้วไม่มีเวลาเพียงพอที่จะออกอากาศ ผู้ถูกฟ้องคดีก็สามารถตัดโฆษณาของผู้ฟ้องคดีออกได้ อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมเวลาและคิวการโฆษณาทั้งหมด จึงสามารถควบคุมมิให้ล้ำเวลาเข้าไปในรายการถัดไปได้อยู่แล้ว นอกจากนี้ วิธปฏิบัติทางการค้าดังกล่าวก็เป็นการแจ้งขอโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาล่วงหน้า ซึ่งมีได้ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่จะเป็นเหตุผลในการจำกัดสิทธิมิให้ได้รับส่วนลดทางการค้าแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีในกรณีนี้จึงฟังไม่ขึ้น

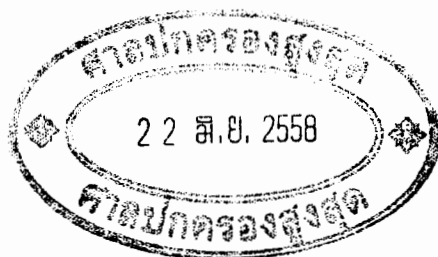
ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า ศาลแพ่งมีคำพิพากษาให้เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงิน ๒,๔๓๗,๗๐๕ บาท พร้อมดอกเบี้ย และผู้ถูกฟ้องคดีได้รับเงินตามคำพิพากษาดังกล่าวแล้ว โดยศาลแพ่งวินิจฉัยการขอโฆษณาส่วนเกินจาก

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีต้องทำเรื่องขอซื้อจากผู้ถูกฟ้องคดีก่อน จึงจะดำเนินการได้ หากไม่ขอ ถือว่าทำไม่ถูกต้อง จะไม่ได้รับส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ และผู้ฟ้องคดีได้ทำเรื่องซื้อโฆษณาส่วนเกินจากผู้ถูกฟ้องคดีเพียงครั้งเดียวเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๘ และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการขอซื้อโฆษณาส่วนเกิน หากลูกค้าต้องการซื้อโฆษณาส่วนเกิน ก็จะต้องติดต่อมายังผู้อำนวยการฝ่ายขายโดยเสนอขอซื้อเวลาพร้อมขอส่วนลดเพื่อเสนอเรื่องขออนุมัติผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นต่อไป โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องตรวจสอบว่ามีเวลาขายให้กับผู้ซื้อซื้อได้หรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีจัดรายการได้ถูกต้อง และไม่ให้มีผลกระทบกับรายการอื่น ดังนั้น กรณีของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับส่วนลดการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ และผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีเหตุที่จะต้องคืนส่วนลดร้อยละ ๓๐ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า คำพิพากษาดังกล่าวเป็นการพิจารณาความรับผิดของจำเลยซึ่งเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีว่าเป็นการอนุมัติให้ส่วนลดทางการค้าให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบของสำนักกฤษฎีกาตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี และทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นการพิจารณาเรื่องภายในองค์กรของผู้ถูกฟ้องคดีด้วยกันเอง แต่คดีนี้เป็นการพิจารณาความรับผิดตามสัญญาาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี จึงเป็นการพิจารณาคณะประเด็นกัน

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่มีนายพลชัย วิณิชัญกุล เป็นประธาน พบเหตุการณ์ทุจริตในการโฆษณาเกินของผู้ฟ้องคดี โดยพบว่า นางพิชชาภา พนักงานธุรการของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งมีหน้าที่จัดทำใบคิวและการลงคิวโฆษณาเพื่อออกอากาศ และเป็นผู้รับเอกสารใบคิวโฆษณาจากผู้ฟ้องคดี เพื่อนำมาจัดทำใบคิวโฆษณาของผู้ถูกฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้จัดส่งใบคิวโฆษณาของตน แต่มีการจ่ายเงินค่าจ้างให้นางพิชชาภาเพื่อให้ลงคิวโฆษณาส่วนเกินโดยไม่ต้องแจ้งซื้อโฆษณาส่วนเกินจากผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า การสอบสวนดังกล่าวเป็นการสอบสวนภายในหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดี และสอบสวนแต่เฉพาะเจ้าหน้าที่และเอกสารหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดี ความเห็นของคณะกรรมการดังกล่าวจึงเป็นเพียงความเห็นภายในหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีเท่านั้น ซึ่งในประเด็นนี้ ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าได้จ่ายเงินให้แก่นางพิชชาภาเป็นค่าคอมมิชชั่นในการหาโฆษณาหรือมีส่วนร่วมในการหาโฆษณา อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากรายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน

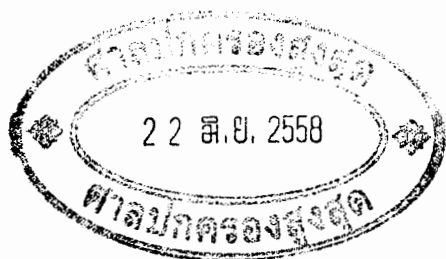
/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ที่มีผลตำรวจเอก ประทิน เป็นประธาน รับฟังได้ว่า ระหว่างวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ และระหว่าง วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ นางพิชชาภาได้จัดทำ คิวโฆษณา โดยระบุว่าเป็นคิวโฆษณาของผู้ถูกฟ้องคดี แต่เมื่อตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่า มิใช่คิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดี แต่เป็นคิวโฆษณาที่นางเบญจมาศ นนทวงศ์ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีขณะนั้นดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรกิจอาวุโส ได้ฝากให้นางพิชชาภา นำไปลงโฆษณากับผู้ฟ้องคดี และเป็นผู้รับเงินค่าโฆษณาเป็นของตนเอง อีกทั้งในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๘ นางพิชชาภายังได้หาโฆษณาสินค้าเพื่อส่งมอบให้แก่ผู้ฟ้องคดีและ ได้รับเงินค่านำเข้ายอดขายโฆษณาจากผู้ฟ้องคดีโดยไม่นำโฆษณาสินค้านี้มาแจ้งกล่าวมาให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากหากนำมามอบให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี จะไม่ได้รับค่านำเข้าหรือได้รับ น้อยกว่าที่ได้รับจากผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงยังได้สรุป การปฏิบัติหน้าที่ของนางเบญจมาศซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีว่า ระหว่างวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ นางเบญจมาศขณะนั้น ดำรงตำแหน่ง เจ้าหน้าที่อาวุโส ฝ่ายกฎหมายธุรกิจ ได้นำรายการโฆษณาสินค้าของลูกค้าที่ตนเคยดูแล และต้องการโฆษณาสินค้าในรายการของผู้ฟ้องคดี ไปฝากกับนางพิชชาภาให้ออกอากาศ ในรายการของผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ลูกค้าได้รับส่วนลดมากกว่าการนำสินค้าโฆษณาในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งนางเบญจมาศได้นำเช็คที่แสดงการชำระค่าโฆษณาของลูกค้าให้แก่ ผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งใบสั่งซื้อโฆษณามอบให้แก่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง แต่ยังไม่มีการสอบสวนในส่วนที่เกี่ยวกับรายละเอียดของเช็ค วิธีการชำระหนี้ ตลอดจนใบสั่งซื้อ โฆษณาของบริษัทดังกล่าวที่สั่งซื้อโฆษณาจากผู้ถูกฟ้องคดี และหลังจากที่ชำระค่าโฆษณา ในรายการของผู้ฟ้องคดีแล้ว นางเบญจมาศได้รับใบเสร็จรับเงินของผู้ฟ้องคดีเพียงฉบับเดียว นอกจากนั้น เป็นใบเสร็จรับเงินของบริษัทที่โฆษณาหลายฉบับ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงเห็นว่า มีพิรุณ น่าสงสัยในพฤติการณ์ของนางเบญจมาศ อาจจะสมคบกับ นางพิชชาภากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ และได้ตั้งข้อสังเกตว่าควรมีการสอบสวนเพิ่มเติมว่า เป็นการกระทำผิดวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีหรือไม่ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า นางพิชชาภา มีการส่งโฆษณาให้แก่ผู้ฟ้องคดีจริง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีจ่ายเช็คให้แก่นางพิชชาภา จะเป็นการจ่ายเงิน กรณีเดียวกับการที่นางพิชชาภาส่งโฆษณาให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริง

/ในส่วนนี้...

ในส่วนนี้ จึงยังไม่อาจรับฟังได้ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้าง นอกจากนี้ ยังปรากฏอีกว่า ผู้ฟ้องคดีจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่นางพิชชาภาโดยส่งจ่ายเช็คในชื่อของนางพิชชาภา มีการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้ส่งใบคิวโฆษณาทั้งที่เป็นไปตามส่วนแบ่งเวลา ตามสัญญาและที่เกินส่วนแบ่งเวลาถูกต้องตรงกับการโฆษณาจริงทั้งหมด ดังจะเห็นได้จาก รายงานของบริษัท W.O.A. Advertising Co.,Ltd. ซึ่งเป็นบริษัทกลางที่ทำหน้าที่ติดตาม และบันทึกรายการโฆษณาทุกรายการ โดยเมื่อตรวจสอบบันทึกรายการโฆษณาทุกรายการแล้ว ก็ตรงกับใบคิวโฆษณาทั้งหมดที่ผู้ฟ้องคดีส่งให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี นอกจากนี้ ข้อเท็จจริง รับฟังได้ตามรายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ที่มีผลตำรวจเอก ประทิน เป็นประธาน ว่า การโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลา ของผู้ฟ้องคดีมีพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีเกี่ยวข้องตามระบบงานของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นจำนวนมาก ได้แก่ นายวัลลพ ม่วงฉ่ำ ซึ่งมีหน้าที่ช่วยนางพิชชาภาในการจัดทำใบคิว นางสาวอัญญา อุไทย ซึ่งผู้บังคับบัญชานางพิชชาภา และเป็นผู้ลงลายมือชื่อกำกับ ในใบคิวโฆษณาส่วนเกิน นายประทีป ศรีมณฑล ซึ่งปฏิบัติหน้าที่แทนนางสาวอัญญา บางครั้ง และเป็นผู้ลงลายมือชื่อกำกับในใบคิวโฆษณาส่วนเกิน นายธนะชัย วงศ์ทองศรี ซึ่งเป็นผู้ช่วยกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สำนักกลยุทธ์การตลาด ไม่กำกับดูแลการปฏิบัติ หน้าที่ของบุคคลที่กล่าวมาข้างต้น และไม่ทำหน้าที่ตรวจสอบการจัดการรักษาผลประโยชน์ ของผู้ถูกฟ้องคดี รวมทั้งสำนักตรวจสอบภายในที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบ รวมถึง หน่วยตรวจสอบภายนอกองค์การผู้ถูกฟ้องคดี เช่น สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นต้น และนางพิชชาภาได้เคยรายงานนางสาวอัญญาให้ทราบว่า ผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินกว่าที่ตกลง ในสัญญาโดยไม่ได้ขอทำสัญญาซื้อโฆษณาส่วนเกินและขอส่วนลด แต่นางสาวอัญญา ก็มีได้ทำการตรวจสอบการทำใบคิวโฆษณาให้เข้มงวด อีกทั้งเอกสารหลักฐานการโฆษณา ทั้งหมด ก็มีได้เก็บรักษาไว้ที่ฝ่ายสนับสนุนและบริการลูกค้าที่นางพิชชาภาปฏิบัติงาน อยู่เพียงแห่งเดียว แต่ยังมีเอกสารหลักฐานเก็บไว้ที่ฝ่ายติดต่อและฝ่ายออกอากาศที่สามารถ ตรวจสอบและยืนยันข้อมูลกันได้ และคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้สรุปในส่วน การปฏิบัติหน้าที่ของนางสาวอัญญาและนายประทีปว่า การกระทำในกรณีนี้สามารถตรวจพบได้ โดยง่าย ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าการโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีย่อมทราบดีว่า มีพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีเกี่ยวข้องจำนวนมาก สามารถถูกพิสูจน์ตรวจสอบได้ตลอดเวลา

จึงเป็นการยาก...

จึงเป็นการยากหรือเป็นไปได้ไม่ได้เลยที่จะปกปิดหรือหลีกเลี่ยง เพราะหากพนักงานของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่เกี่ยวข้องแม้เพียงคนเดียวไม่ละเลยต่อหน้าที่และปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตน ก็จะตรวจพบว่าผู้ฟ้องคดีโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลา และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี ตรวจสอบรายละเอียดการโฆษณาส่วนที่เกินเวลา ผู้ฟ้องคดีก็ได้แจ้งรายละเอียดการโฆษณา ส่วนที่เกินเวลาถูกต้องตรงกับเอกสารหลักฐานทั้งหมดที่อยู่กับฝ่ายต่าง ๆ รวมทั้ง ผู้ฟ้องคดีย่อมทราบว่า ลำพังนางพิชชาภาเพียงคนเดียวไม่อาจดำเนินการหรือกระทำการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างได้อย่างแน่นอน สิ่งที่นางพิชชาภาจะเอื้อประโยชน์ให้แก่ ผู้ฟ้องคดีได้ ก็คือการอำนวยความสะดวกในการโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลานั้น ข้อเท็จจริงจึงยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีจ่ายเงินให้แก่นางพิชชาภา เพื่อให้ลงมือโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลา โดยไม่ต้องซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลากับผู้ถูกฟ้องคดี ตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี

ส่วนประเด็นผู้ฟ้องคดีได้มีการโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาไปเป็นจำนวนมาก คิดเป็นเงินกว่าร้อยล้านบาท เมื่อเวลาผ่านไปนานตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๔๘ ถึงเดือน กรกฎาคม ๒๕๔๙ เป็นเวลาปีเศษ ยังไม่มีการเรียกเก็บเงินจากผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็น เรื่องผิดปกติทางการค้าอย่างมาก ผู้ฟ้องคดีกลับไม่มีการสอบถามหรือแสดงความจำนง เพื่อชำระเงินค่าโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาให้กับผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด จนกระทั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบและเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินในส่วนดังกล่าวในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ นั้น เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีพฤติการณ์อันควรสงสัย แต่กรณีดังกล่าว ก็เป็นความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องและระบบงานของผู้ถูกฟ้องคดีเอง ที่ไม่มีการควบคุมตรวจสอบและเรียกเก็บเงินจากผู้ฟ้องคดีภายในกำหนดเวลาตาม ระเบียบปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีนิ่งเฉยไม่แสดงความจำนงชำระเงิน ค่าโฆษณาส่วนเกิน ก็เป็นการกระทำเยี่ยงผู้ประกอบธุรกิจที่มุ่งแสวงงประโยชน์และหวังผลกำไรสูงสุดปกติทั่วไป

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาไปทั้งหมด รวมทั้งเงินส่วนลด ทางการค้าร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้กับผู้ถูกฟ้องคดีไปแล้ว นั้น เห็นว่า โดยที่ผู้ฟ้องคดีประกอบอาชีพสื่อมวลชนเป็นบุคคลสาธารณะและเป็นที่รู้จักของประชาชน ทั่วไป ความน่าเชื่อถือและไว้วางใจเป็นสิ่งสำคัญ หากมีข่าวเข้าไปเกี่ยวข้องกับการทุจริต

/หรือการอาศัย...

หรือการอาศัยวิชาชีพสื่อมวลชนไปแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบย่อมมีผลกระทบต่อความไว้วางใจของประชาชนและสังคม และย่อมกระทบต่อการดำเนินธุรกิจของผู้ฟ้องคดีอย่างรุนแรงถึงขนาดไม่อาจดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีให้ชำระเงินค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลา ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องรีบนำเงินไปชำระเพื่อป้องกันข้อครหาและมิให้เกิดความแคลงใจหรือข้อสงสัยต่อสาธารณชนและสังคม จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าการที่ผู้ฟ้องคดีจ่ายเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการชำระหนี้ตามอำเภอใจหรือเป็นการพนันวิสัยหรือฝ่าฝืนข้อห้ามตามกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามมาตรา ๔๐๗ มาตรา ๔๑๐ และมาตรา ๔๑๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

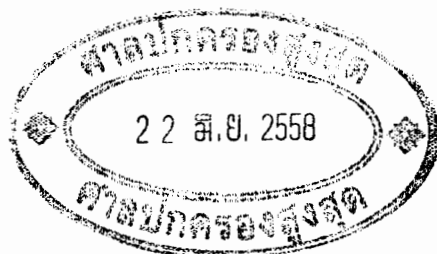
ดังนั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ในการขอซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลาของผู้ฟ้องคดีในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ (ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน) และในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามวิธีปฏิบัติทางการค้าระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องคืนเงินค่าส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ (ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน) และในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องคืนเงินค่าส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใด เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีในรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ และรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ทุกฉบับ รวมทั้งบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาดังกล่าวจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นวันสิ้นสุดสัญญาดังกล่าว ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีต่างฝ่ายต่างไม่ได้ดำเนินการตามสัญญาอย่างใดอีก จึงถือว่าสัญญาเลิกกันแล้วตั้งแต่วันครบกำหนดสัญญาดังกล่าว คู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำเป็นต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิม ส่วนเงินที่จะต้องใช้คืนให้บวกดอกเบี้ยคิดตั้งแต่วันที่ได้รับไว้ตามมาตรา ๓๙๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า

/ได้ตรวจสอบ...

ได้ตรวจสอบค่าใช้จ่ายส่วนเกินค่าโฆษณาในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ แล้ว มีส่วนเกินค่าโฆษณาเป็นเงิน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) และไม่อาจพิจารณาส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ได้ จึงขอให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินเพิ่มเติมเป็นเงิน ๔๑,๖๓๗,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๒,๙๑๔,๕๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๔๙,๐๑๕,๗๘๗.๖๗ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีแล้วในวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ และต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีใบแจ้งหนี้ให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินของวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ที่ตกหล่นเพิ่มเติมเป็นเวลา ๑๕ วินาที เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๔,๒๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ๑,๔๗๙.๔๕ บาท โดยไม่ได้หักส่วนลดทางการค้าจำนวน ๑๘,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๖๕,๖๗๙.๔๕ บาท และผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีแล้วในวันเดียวกัน จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องคืนเงินค่าส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ (ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๔๙,๐๑๕,๗๘๗.๖๗ บาท พร้อมดอกเบี้ยคิดตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับเงินจากผู้ฟ้องคดี แม้คู่สัญญาจะไม่ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยกรณีนี้ไว้ก็ตาม และกรณีดังกล่าวไม่ใช่การคิดดอกเบี้ยระหว่างผิดนัด แต่เป็นเรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติผิดสัญญาและสัญญาเลิกกันแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ทั้งนี้ ตามมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไว้จนถึงวันฟ้อง (วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑) เป็นเงินจำนวน ๖,๔๘๖,๑๘๘.๗๕ บาท รวมเงินต้นและดอกเบี้ยเป็นเงิน ๕๕,๕๐๑,๙๘๖.๔๒ บาท สำหรับค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาที่ผู้ฟ้องคดีชำระให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีของวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ นั้น ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้คืนส่วนลดเป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยที่จ่ายไปจำนวน ๑,๔๗๙.๔๕ บาท รวมเป็นเงิน ๑๙,๔๗๙.๔๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับเงินจำนวนดังกล่าว คือ วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ จนถึงวันฟ้อง เป็นเงินจำนวน ๒,๒๙๗.๕๑ บาท รวมเงินต้นและดอกเบี้ยเป็นเงิน

/๒๑,๗๗๖.๙๖ บาท...

๒๑,๗๗๖.๙๖ บาท ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องคืนเงินค่าส่วนลดทางการค้าทั้งสองกรณีดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๕,๕๒๓,๗๖๓.๓๘ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๔๙,๐๓๕,๒๖๗.๑๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี

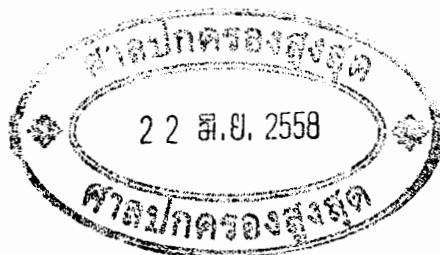
ประเด็นที่สาม ผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระเงินส่วนลดทางการค้าของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ (ระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓) ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีตามฟ้องแย้งหรือไม่ เพียงใด ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่ามีข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ส่งใบคิวโฆษณาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีและได้โฆษณาเกินเวลาตามสัญญาในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ (ระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓) รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕,๒๐๑,๐๐๐ บาท อันเป็นการดำเนินการตามวิธีปฏิบัติทางการค้าระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีในการขอซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลาในช่วงก่อนวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาดังกล่าวเป็นเงินจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท และภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน ๑๔๙,๐๓๐ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระเงินส่วนลดทางการค้าดังกล่าวจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีตามฟ้องแย้งแต่อย่างใด

ประเด็นที่สี่ ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาเกินสิทธิที่ตนมีอยู่ตามสัญญา ร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าว และต้องชำระค่าโฆษณาส่วนเกินเวลาดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่ามีข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าวที่แพร่ภาพออกอากาศทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ และสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าวที่แพร่ภาพออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์แล้ว เห็นว่า สัญญาดังกล่าวมีลักษณะเป็นการที่ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าของสถานีโทรทัศน์และเจ้าของเวลาในการแพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๙ (โมเดิร์นไนน์) เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเอกชนเข้าร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าวกับผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อแพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๙ (โมเดิร์นไนน์) โดยผู้ถูกฟ้องคดีแบ่งเวลาโฆษณาบางส่วนในรายการดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อหารายได้จากโฆษณาแทนการจ้างอ่านข่าว ซึ่งตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ทั้งสองรายการนั้น ได้กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบ

/ในการผลิต...

ในการผลิตรายการดังกล่าว ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบในการจัดเวลาออกอากาศ ถ่ายทอดสัญญาณในการออกอากาศ สนับสนุนการผลิตรายการ สนับสนุนภาพข่าว การตัดต่อภาพ เป็นต้น โดยได้กำหนดจำนวนเวลาในการแพร่ภาพออกอากาศรายการ (รวมเวลาโฆษณา) จำนวนเวลาที่เป็นเนื้อรายการ และจำนวนเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิโฆษณาในรายการได้ ดังนั้น เมื่อนำจำนวนเวลาในการแพร่ภาพออกอากาศของรายการดังกล่าวมาหักลบด้วยจำนวนเวลาที่เป็นเนื้อรายการและจำนวนเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิโฆษณาในรายการได้แล้ว เวลาที่เหลือย่อมเป็นของผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าของสถานีโทรทัศน์และเจ้าของเวลาในการแพร่ภาพออกอากาศ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีสามารถนำเวลาดังกล่าวไปใช้ในการโฆษณา หรือใช้ในการอื่นตามที่เห็นสมควรได้ และเมื่อพิจารณาจากสัญญาาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ทั้งสองรายการแล้ว จะเห็นได้ว่ารายการคุยคุ้ยข่าวที่แพร่ภาพออกอากาศทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ระหว่างวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ และระหว่างวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาในรายการจำนวน ๕ นาที ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีเวลาโฆษณาในรายการดังกล่าวจำนวน ๑๐ นาที และระหว่างวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาในรายการจำนวน ๗ นาที ๓๐ วินาที ผู้ถูกฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาในรายการจำนวน ๑๖ นาที ๓๐ วินาที สำหรับรายการคุยคุ้ยข่าวที่แพร่ภาพออกอากาศในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาในรายการจำนวน ๒ นาที ๓๐ วินาที ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาในรายการจำนวน ๖ นาที ๓๐ วินาที และระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาในรายการเท่ากัน คือ ๒ นาที ๓๐ วินาที จากข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าเวลาโฆษณาในรายการคุยคุ้ยข่าวของผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีมีได้มีจำนวนเท่ากันตลอด โดยขึ้นอยู่กับข้อกำหนดในสัญญาาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์และบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาแต่ละฉบับและแต่ละช่วงเวลาเป็นสำคัญ ดังนั้น การร่วมผลิตรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี จึงมิได้มีลักษณะเป็นการแบ่งเวลาโฆษณาในจำนวนที่เท่าๆ กันแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) ตลอดระยะเวลาที่ร่วมดำเนินการตามสัญญา

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาในการโฆษณาเกินสิทธิที่ตนมีอยู่ตามสัญญาและล้ำเข้าไปในเวลาที่เป็สิทธิของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า แม้ว่าสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าวระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีจะมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครองที่คู่สัญญาฝ่ายรัฐมีเอกสิทธิ์บางประการเหนือกว่าคู่สัญญาฝ่ายเอกชนก็ตาม แต่ถ้าคู่สัญญาฝ่ายรัฐใช้เอกสิทธิ์ดังกล่าวแล้ว ก่อให้เกิดความเสียหายแก่คู่สัญญาฝ่ายเอกชน แม้ในสัญญาจะมีได้กำหนดความรับผิดชอบของคู่สัญญาฝ่ายรัฐไว้ คู่สัญญาฝ่ายรัฐก็ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการใช้เอกสิทธิ์ดังกล่าวให้แก่คู่สัญญาฝ่ายเอกชนตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ดังนั้น แม้อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีจะเป็นเจ้าของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๙ (โมเดิร์นไนน์) และเป็นเจ้าของเวลาในการแพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ดังกล่าวก็ตาม แต่หากผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาในการโฆษณาเกินสิทธิที่ตนมีอยู่ตามสัญญาและล้ำเข้าไปในเวลาที่เป็สิทธิของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับความเสียหายและต้องได้รับการชดใช้ค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดี ถึงแม้ว่าในสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ จะมีได้กำหนดความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีไว้ก็ตาม โดยในกรณีนี้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยนัยเดียวกับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาเกินกว่าสิทธิที่ตนมีอยู่ตามสัญญา กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาของตนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่กำหนดในสัญญา และมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี แต่หากผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาในการโฆษณาไม่เกินสิทธิที่ตนมีอยู่หรือหากเกินสิทธิที่ตนมีอยู่ แต่มิได้ล้ำเข้าไปในเวลาที่เป็สิทธิของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ใช้เวลาเต็มตามจำนวนที่ตนมีสิทธิแล้ว โดยอาจล้ำเข้าไปในเนื้อรายการหรือล้ำเข้าไปในเวลาของรายการอื่น กรณีนี้ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดี และเมื่อพิจารณาเอกสารท้ายคำฟ้องซึ่งเป็นข้อมูลการโฆษณาที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาแล้ว เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้เวลาโฆษณาเกินสิทธิที่ตนมีอยู่ตามสัญญาพร้อมรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าวโดยล้ำเข้าไปในเวลาโฆษณาที่เป็สิทธิของผู้ฟ้องคดีและต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ดังนี้

/๑. รายการ...

๑. รายการคูปองข่าวที่แพร่ภาพออกอากาศทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาที่เป็นสิทธิของตนจำนวน ๕ นาที ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาที่เป็นสิทธิของตนจำนวน ๑๐ นาที แต่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๑๐ นาที ๓๐ วินาที ส่วนผู้ฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๔ นาที ๔๕ วินาที ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้เวลาโฆษณาล้ำเข้าไปในเวลาโฆษณาที่เป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๕ วินาที คิดเป็นค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเท่ากับ ๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีมีสิทธิได้รับส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาดังกล่าว เป็นเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท

๒. รายการคูปองข่าวที่แพร่ภาพออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ระหว่างวันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีมีเวลาโฆษณารายการจำนวนเท่ากัน คือ ๒ นาที ๓๐ วินาที โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๒.๑ วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๒ นาที ๑๕ วินาที ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๓ นาที ๔๕ วินาที ผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้เวลาโฆษณาล้ำเข้าไปในเวลาโฆษณาที่เป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๕ วินาที คิดเป็นค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเท่ากับ ๖๐,๐๐๐ บาท หักส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาดังกล่าว เป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๒,๐๐๐ บาท

๒.๒ วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๒ นาที ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๓ นาที ๔๕ วินาที ผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้เวลาโฆษณาล้ำเข้าไปในเวลาโฆษณาที่เป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๓๐ วินาที คิดเป็นค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเท่ากับ ๑๒๐,๐๐๐ บาท หักส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาดังกล่าว เป็นเงิน ๓๖,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๘๔,๐๐๐ บาท

๒.๓ วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๒ นาที ๑๕ วินาที ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๓ นาที ๕๒ วินาที ผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้เวลาโฆษณาล้ำเข้าไปในเวลาโฆษณาที่เป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๕ วินาที

/คิดเป็น...

คิดเป็นค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเท่ากับ ๖๐,๐๐๐ บาท หักส่วนลดทางการค้าในอัตรา ร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาดังกล่าว เป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระ ค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๒,๐๐๐ บาท

๒.๔ วันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๒ นาที ๑๕ วินาที ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาไปจำนวน ๓ นาที ๓๐ วินาที ผู้ถูกฟ้องคดี จึงใช้เวลาโฆษณาล้ำเข้าไปในเวลาโฆษณาที่เป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๕ นาที คิดเป็นค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเท่ากับ ๖๐,๐๐๐ บาท หักส่วนลดทางการค้าในอัตรา ร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาดังกล่าว เป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระ ค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๒,๐๐๐ บาท

ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาดังกล่าวข้างต้น ให้แก่ผู้ฟ้องคดี รวมเป็นเงิน ๒๔๕,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาแก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉยไม่ชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีตกเป็นผู้ผิดนัด ชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระดอกเบี้ยในอัตรา ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒๔๕,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ จนถึงวันฟ้อง (วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑) รวมเวลา ๑๖๔ วัน เป็นเงินดอกเบี้ยเท่ากับ ๘,๒๕๕.๗๖ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาดังกล่าว พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้น ๒๕๓,๒๕๕.๗๖ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีต้องชำระ ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ของต้นเงินจำนวน ๒๔๕,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๕๕,๗๗๗,๐๑๙.๑๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้ชำระ ให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องแย้งของผู้ถูกฟ้องคดี รวมทั้งให้คืนค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นที่สี่ที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาเกินสิทธิที่ตนมีอยู่ตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าว และต้องชำระค่าโฆษณาส่วนเกินเวลาดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เนื่องจากศาลปกครองชั้นต้นยังเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับหลักการแบ่งผลประโยชน์ตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์แบบ Time Sharing โดยเห็นว่าจุดมุ่งหมายของผู้ถูกฟ้องคดี คือ การดำเนินการบริการสาธารณะในเชิงพาณิชย์เพื่อแสวงหาผลกำไรเช่นเดียวกับการประกอบกิจการสถานีโทรทัศน์ของเอกชน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีกับเอกชนคู่สัญญาจึงต้องเป็นไปตามการปฏิบัติทางการค้าในเชิงพาณิชย์ แต่ต้องอยู่ภายใต้หลักสัญญาทางปกครอง คือ ไม่ใช่เอกสิทธิ์ที่เหนือกว่าตีความสัญญาทางปกครองเพื่อเอาเปรียบคู่สัญญา ซึ่งเจตนารมณ์ในการแบ่งเวลาโฆษณารายการโทรทัศน์แบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีนั้น ขึ้นอยู่กับชื่อเสียงของผู้ผลิตรายการ โดยนายสรยุทธ สุทัศนะจินดาประสบความสำเร็จอย่างยิ่งจากการจัดทำรายการให้กับสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องการดึงให้นายสรยุทธเข้ามาสร้างเรตติ้งและรายได้ โดยเสนอแบ่งผลประโยชน์ในรูปแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) ซึ่งหมายถึงต่างฝ่ายต่างหาประโยชน์จากการขายโฆษณาฝ่ายละครั้งหรือเท่าๆ กัน วิธีการดังกล่าวเป็นสาระสำคัญที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้ามาทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์กับผู้ถูกฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ เสนอมายังผู้ฟ้องคดีให้ร่วมผลิตรายการ โดยมีข้อเสนอเงื่อนไขทางธุรกิจเป็นการแบ่งเวลาโฆษณาแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีคำสนองเป็นหนังสือตกลงดำเนินการร่วมผลิตรายการตามคำเสนอดังกล่าว คำเสนอและคำสนองดังกล่าวจึงมีสภาพบังคับที่มีผลผูกพันแก่ทั้งสองฝ่าย หลังจากนั้น คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้ร่วมกันผลิตรายการโทรทัศน์ออกอากาศตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ เป็นต้นมา โดยยึดถือตามข้อตกลงดังกล่าว จนกระทั่งวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ทั้งสองฝ่ายจึงทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์รายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ซึ่งตามสัญญาระบุความยาวเนื้อหารายการตอนละ ๔๕ นาที และกำหนดเวลาออกอากาศ ๕๕ นาที รวมเวลาโฆษณา เวลาที่ใช้ในการโฆษณาจึงเป็นเวลา ๑๐ นาที เมื่อตามสัญญาแบ่งเวลาโฆษณาให้ผู้ฟ้องคดี ๕ นาที ผู้ถูกฟ้องคดี

จึงได้รับ...

จึงได้รับการแบ่งเวลาโฆษณา ๕ นาทีเช่นเดียวกัน และเมื่อมีการต่อสัญญาเดิมตามบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติม จึงเป็นกรณีที่คู่สัญญายืนยันที่จะนำเวลาโฆษณามาแบ่งให้แต่ละฝ่ายเท่าๆ กันเช่นเดิม หลังจากนั้น คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้ตกลงร่วมผลิตรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์เพิ่มขึ้นอีกรายการหนึ่งตามสัญญาลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๗ ซึ่งตามสัญญาระบุความยาวเนื้อรายการตอนละ ๒๕ นาที และกำหนดการดำเนินรายการครั้งละ ๓๐ นาที รวมเวลาโฆษณา ดังนั้น จึงเป็นกรณีที่คู่สัญญาแบ่งเวลาโฆษณาฝ่ายละ ๒ นาที ๓๐ วินาที ตามหลักการแบ่งเวลาโฆษณาแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสืออนุมัติต่อสัญญาหลายครั้ง ต่อมา ได้มีการทำสัญญาลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยระบุรายละเอียดเกี่ยวกับการต่ออายุสัญญาพร้อมทั้งกำหนดเงื่อนไขทางธุรกิจตามเดิมทุกประการ ซึ่งข้อตกลงระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวมิได้ขัดต่อกฎหมายหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การร่วมผลิตรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีมิได้มีลักษณะเป็นการแบ่งเวลาโฆษณา และวินิจฉัยว่าเวลาโฆษณาในรายการมิได้มีจำนวนเท่ากันตลอด โดยขึ้นอยู่กับข้อกำหนดในสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์แต่ละฉบับและแต่ละช่วงเวลาเป็นสำคัญ จึงไม่มีลักษณะเป็นการแบ่งเวลาโฆษณาในจำนวนที่เท่าๆ กันนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า สัญญาได้กำหนดอัตราขั้นต่ำในการจำหน่ายค่าโฆษณาเพื่อเป็นหลักประกันผลประโยชน์ของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย โดยสัญญาดังกล่าวกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายการผลิตรายการทุกขั้นตอนแต่เพียงผู้เดียว และกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีใช้ห้องส่งตลอดจนเครื่องมืออุปกรณ์เพื่อผลิตรายการตามสัญญา และรับผิดชอบในการจัดเวลาออกอากาศอันเป็นการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาไว้แล้ว คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนนี้จึงเป็นการคลาดเคลื่อน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเฉพาะกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาโฆษณาเกินสิทธิที่ตนมีอยู่ตามสัญญาและล้ำเข้าไปในเวลาที่เป็สิทธิของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เหตุที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยดังกล่าว ก็เนื่องจากเห็นว่าสัญญาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีมิได้มีลักษณะเป็นการแบ่งเวลาโฆษณาในจำนวนที่เท่าๆ กัน แต่ผู้ฟ้องคดี

/เห็นว่า...

เห็นว่าการใช้เวลาโฆษณาเกินสิทธิของผู้ผูกฟองคัตติ ไม่ว่าจะล้้าเข้าไปในเวลาที่เป็นสิทธิของ ผู้ฟองคัตติหรือล้้าเข้าไปในเนื้อหารายการ ก็เป็นการหารายได้ทางการค้าโดยอาศัยประโยชน์ จากผลผลิตรายการ ชื่อเสียง และความสามารถของผู้ฟองคัตติทั้งสิ้น หากผู้ฟองคัตติ ได้โฆษณาเกินสิทธิตามข้อตกลง ผู้ผูกฟองคัตติก็แจ้งให้ผู้ฟองคัตติชำระค่าโฆษณาส่วนเกิน ซึ่งผู้ฟองคัตติก็ได้ชำระจนครบถ้วนแล้ว แต่แทบจะตลอดอายุสัญญา ผู้ผูกฟองคัตติได้โฆษณา เกินสิทธิมาอย่างต่อเนื่องโดยไม่ชำระค่าโฆษณาส่วนเกินให้ผู้ฟองคัตติแต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ในประเด็นที่สี่ และพิพากษาให้ผู้ผูกฟองคัตติชำระเงินจากการผิดสัญญาเป็เงิน ๑๖๖,๑๖๔,๓๖๖.๖๔ บาท และดอกเบี้ยนับแต่วันที่โฆษณาจนถึงวันฟ้องเป็เงิน ๓๑,๓๓๘,๕๖๑.๑๐ บาท รวมเป็เงินทั้งสิ้น ๑๙๗,๕๐๒,๙๒๗.๗๔ บาท และดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๖๖,๑๖๔,๓๖๖.๖๔ บาท นับแต่วันถัดจาก วันฟ้องเป็ต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟองคัตติ

ผู้ผูกฟองคัตติแก้อุทธรณ์ของผู้ฟองคัตติว่า ผู้ผูกฟองคัตติขอถือเอาคำให้การ คำชี้แจง และคำอุทธรณ์ของผู้ผูกฟองคัตติเป็คำแก้อุทธรณ์ และขอเพิ่มเติมว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้น วินิจฉัยว่า การร่วมผลิตรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟองคัตติกับผู้ผูกฟองคัตติมิได้มีลักษณะ เป็การแบ่งเวลาโฆษณาในจำนวนที่เท่าๆ กันแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) นั้น เป็คำวินิจฉัยที่ถูกต้อง เป็ธรรม และชอบด้วยข้อกฎหมายแล้ว เนื่องจากสัญญาดังกล่าว กำหนดความรับผิดชอบกรณีผู้ฟองคัตติโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาตามข้อตกลงเท่านั้น ไม่ได้กำหนดความรับผิดชอบกรณีผู้ผูกฟองคัตติโฆษณาเกินส่วนแต่อย่างใด อันเป็ข้อกำหนด ที่ผู้ผูกฟองคัตติในฐานะหน่วยงานของรัฐที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครอง หรือให้ดำเนินกิจการทางปกครองมีเอกสิทธิ์เหนือผู้ฟองคัตติที่เป็เอกชน โดยผู้ฟองคัตติ มีสิทธิโฆษณาตามเวลาที่กำหนด หากหาโฆษณาได้น้อยกว่าจำนวนเวลา ก็เป็การ เสียประโยชน์ต่อผู้ฟองคัตติเอง อีกทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ฟองคัตติได้รับความเสียหายหรือต้องรับ ภาระหนักขึ้นในการเป็ผู้ผลิตรายการ ผู้ผูกฟองคัตติจึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าโฆษณาในส่วนนี้ และหากเกิดกรณีดังกล่าว ผู้ผูกฟองคัตติก็มีสิทธิหาโฆษณาเพิ่มหรือเพิ่มเติมเนื้อหาอื่นๆ ให้เต็มเวลาเผยแพร่ออกอากาศในฐานะเจ้าของสถานี และการที่ศาลปกครองชั้นต้น รับฟังเอกสารข้อมูลการโฆษณานั้น เป็การรับฟังพยานหลักฐานที่คลาดเคลื่อนต่อ

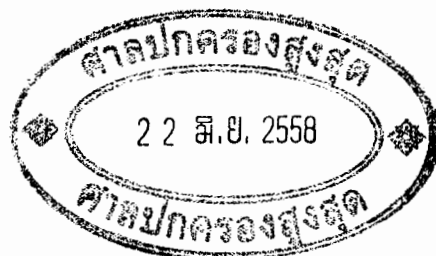

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เนื่องจากเป็นเอกสารที่ไม่น่าเชื่อถือ เพราะมีการปรับเปลี่ยน ข้อมูลเวลาโฆษณาของผู้ฟ้องคดีส่วนที่เกินกว่าข้อตกลงไปเป็นเวลาของผู้ถูกฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีขอถือเอาเหตุผลตามความเห็นแย้งของตุลาการเสียงข้างน้อยเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์

การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่สามารถนำเวลาเนื้อหารายการ ส่วนที่ลดลงไปหารายได้เกินกว่าข้อตกลงการแบ่งโฆษณาโดยอ้างความเป็นเจ้าของ สถานีโทรทัศน์นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า สัญญาที่พิพาทไม่ใช่สัญญาเช่าเวลาออกอากาศที่ ผู้ถูกฟ้องคดีมีอาจก้าวล่วงเข้าไปในเวลาทำให้เข้าไปแล้วได้ ประกอบกับสัญญาระบุว่า เนื้อหารายการจะต้องมีความยาวครั้งละไม่เกิน ๔๕ นาที หรือ ๒๕ นาที ผู้ฟ้องคดีจึงอาจ มีเนื้อหารายการน้อยกว่าเวลาดังกล่าวซึ่งเป็นการยอมสละเวลาเอง หากผู้ถูกฟ้องคดีโฆษณา แทรกเข้าไปในระหว่างเวลานั้น ย่อมไม่เป็นการก้าวล่วงเวลาโฆษณาของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ขอถือเอาเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ตามคำให้การและฟ้องแย้ง คำให้การเพิ่มเติมและคำคัดค้านคำให้การแก้ฟ้องแย้ง และคำแถลง รวมทั้งความเห็นแย้งของตุลาการเสียงข้างน้อยเป็นส่วนหนึ่งของคำอุทธรณ์ และอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดี ไม่ใช่หน่วยงานทางปกครองฟังไม่ขึ้นนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นนิติบุคคล ตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด มีกระทรวงการคลังและธนาคารออมสิน เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่เกินกว่าร้อยละ ๕๐ ดังนั้น ถึงแม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะเป็นรัฐวิสาหกิจ ตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติ ทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ จะบัญญัติว่าให้บรรดากิจการและทรัพย์สินขององค์การ สื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) โอนไปเป็นของผู้ถูกฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดี และ อ.ส.ม.ท. เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายที่แตกต่างกัน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นหน่วยงาน ทางธุรกิจ มิใช่หน่วยงานทางปกครองตามนัยคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๗/๒๕๔๘ และผู้ถูกฟ้องคดีมิใช่หน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนิน กิจการทางปกครองตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น และสัญญาร่วมดำเนินการ รายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีเป็นสัญญาทางธุรกิจธรรมดาเพื่อมุ่งหวัง ผลกำไรทางการค้า จึงไม่ใช่สัญญาทางปกครอง

/การที่...

การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าตามสัญญาในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนเกินเวลานั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าวิธีการปฏิบัติทางการค้าปกติเกี่ยวกับการแจ้งคิวโฆษณาและแจ้งขอซื้อโฆษณาที่เกินส่วนมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ใบคิวโฆษณาจะเป็นรายละเอียดสินค้าที่ประสงค์จะออกอากาศโฆษณาและจำนวนนาฬิกาเพื่อจัดส่งให้ฝ่ายออกอากาศโทรทัศน์ดำเนินการออกอากาศตามขั้นตอน ส่วนใบสั่งซื้อโฆษณาที่เกินส่วน คู่สัญญาจะต้องส่งใบคิวโฆษณาพร้อมระบุจำนวนนาฬิกาโฆษณาที่ประสงค์จะโฆษณากับจำนวนนาฬิกาโฆษณาที่เกินกว่าสิทธิตามสัญญาเพื่อฝ่ายขาย สำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี จะได้พิจารณาว่ามีเวลาเหลือพอให้โฆษณาและอนุมัติส่วนลดให้ลูกค้าตามที่ตกลงกันไว้ได้หรือไม่ แต่การลงโฆษณาส่วนเกินของผู้ฟ้องคดีนั้น มิได้ดำเนินการตามวิธีการดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ทราบวิธีปฏิบัติทางการค้าดังกล่าวโดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งซื้อโฆษณาส่วนที่เกินสิทธิประจำเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ มายังฝ่ายขาย สำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี ตามหนังสือที่ปรากฏท้ายคำให้การและคำฟ้องแย้ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้อนุมัติส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ให้ผู้ฟ้องคดี แต่หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการตามวิธีปฏิบัติดังกล่าว กลับส่งเพียงใบคิวโฆษณาที่ระบุจำนวนนาฬิกาที่โฆษณาเกินกว่าเวลาโดยไม่ได้แจ้งซื้อโฆษณาส่วนที่เกินมายังฝ่ายขาย สำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีอย่างที่เคยปฏิบัติ แต่กลับแจ้งคิวโฆษณาไปยังนางพิชชาภา เจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนและบริการลูกค้า สำนักกลยุทธ์การตลาด โดยไม่ได้แจ้งซื้อโฆษณาส่วนที่เกิน ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้นางพิชชาภาไม่ต้องแจ้งโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบเพื่อเรียกเก็บเงินค่าโฆษณาส่วนที่เกินแต่อย่างใด โดยผู้ฟ้องคดีได้จ่ายค่าตอบแทนให้นางพิชชาภาในอัตราร้อยละ ๒ ของค่าโฆษณาที่เกินส่วน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจพบว่าผู้ฟ้องคดีได้ขอให้นางพิชชาภาทำการลบรายการโฆษณาส่วนที่เกินในใบคิวโฆษณา แล้วผู้ฟ้องคดีได้จ่ายค่าตอบแทนให้ผู้หาโฆษณาในจำนวนที่สูงกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายให้อัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณา ทำให้พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่หาโฆษณานำโฆษณาไปขายให้กับผู้ฟ้องคดีแทน อันแสดงถึงความไม่สุจริตของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ปรากฏตามคำให้การของนางพิชชาภาต่อคณะกรรมการไต่สวน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) การที่ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธความรับผิดชอบโดยอ้างว่าเป็นเรื่องของ

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาดของผู้ฟ้องคดี คือ นางสาวมณฑา ที่จ่ายค่าคอมมิชชั่นให้กับบุคคลผู้มีส่วนร่วมในการหาโฆษณา ย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่ไม่สุจริตของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากนางพิชชาภาเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งค่าโฆษณาจากผู้ถูกฟ้องคดีอยู่แล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาไม่สุจริต นอกจากนี้ เมื่อมีกรณีที่สงสัยว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาซื้อเวลาโฆษณาส่วนที่เกินเวลาที่ตกลงกันกับผู้ถูกฟ้องคดีหรือไม่ จึงต้องถือว่ายังมีได้มีสัญญาซื้อเวลาดังกล่าวตามนัยมาตรา ๓๖๖ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อไม่มีสัญญาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดตามสัญญาการที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลา และได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ กรณีการซื้อโฆษณาส่วนเกินของบริษัท ซีเนรีโอ จำกัด และบริษัท เอ็กแซ็กท์ จำกัด โดยวินิจฉัยว่าข้ออ้างเกี่ยวกับการซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลาของบริษัทดังกล่าวมีเพียง ๒ รายการ และรายการละครั้งเท่านั้น จึงยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีเกี่ยวกับบริษัททั้งสองดังกล่าว เป็นการแสดงให้เห็นโดยปราศจากข้อสงสัยว่า การสั่งซื้อโฆษณาที่เกินส่วนมีวิธีการปฏิบัติโดยต้องมีหนังสือขอซื้อโฆษณาที่เกินส่วนมายังฝ่ายขายสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็เคยปฏิบัติดังกล่าว แต่หลังจากนั้นไม่ได้ดำเนินการ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ตรวจสอบพบว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้สั่งซื้อโฆษณาที่เกินส่วนและไม่ได้ชำระเงินค่าโฆษณา ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจพิจารณาส่วนลดทางการค้าปกติให้ผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาดังกล่าวและผู้ฟ้องคดีก็ได้ชำระแล้ว ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีตรวจไม่พบ ผู้ฟ้องคดีก็คงยังไม่ชำระค่าโฆษณาที่เกินส่วน

ส่วนกรณีคำพิพากษาของศาลแพ่งที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีต้องทำเรื่องขอซื้อโฆษณาส่วนเกินจากผู้ถูกฟ้องคดีก่อน จึงจะดำเนินการได้ หากไม่ดำเนินการ จะไม่ได้รับส่วนลดอัตราร้อยละ ๓๐ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่มีเหตุผลที่จะต้องคืนส่วนลดร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนเกินให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คดีดังกล่าวเป็นการพิจารณาเรื่องภายในองค์กรของผู้ถูกฟ้องคดีด้วยตนเอง จึงเป็นการพิจารณาคณะประเด็นกับคดีนี้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า กรณีเป็นประเด็นเดียวกันกับที่ศาลยุติธรรมมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ศาลปกครองชั้นต้นจึงต้องรับฟังข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาของ

/ศาลยุติธรรมว่า...

ศาลยุติธรรมว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ และผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีเหตุผลที่จะต้องคืนส่วนลดดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งกรณีนี้ สัญญาพิพาทกำหนดว่า ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ และคำสั่งของทางราชการและผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดขั้นตอนวิธีการและเงื่อนไขของการโฆษณาที่เกินกว่าระยะเวลาที่ตกลงกันไว้ในสัญญาว่า ผู้ฟ้องคดีต้องแจ้งขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินโดยจัดทำใบสั่งซื้อหรือหนังสือขอซื้อยื่นต่อฝ่ายขาย สำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี และข้อความรายละเอียดต่าง ๆ ลงในแบบสัญญาโฆษณา ผู้ฟ้องคดีก็ต้องดำเนินการดังกล่าวดังเช่นที่ผู้ฟ้องคดีเคยปฏิบัติและดังเช่นที่ปรากฏตามสัญญาโฆษณาและใบสั่งซื้อโฆษณาระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีกับบริษัท ซีเนริโอ จำกัด และบริษัท เอ็กแซ็กท์ จำกัด เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการดังกล่าว จึงไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดตามสัญญา

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องแย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ขอให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเป็นเงิน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท และภาษีมูลค่าเพิ่มแก่ผู้ถูกฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนโดยไม่ได้แจ้งขอซื้อโฆษณาที่เกินส่วน จึงไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งทวงถามให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ชำระ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงขอให้ศาลบังคับให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินดังกล่าว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินเวลากรณีใช้เวลาเกินสิทธิที่มีอยู่เป็นเงิน ๒๔๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนของวินิจฉัยว่า การร่วมผลิตรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีมิได้มีลักษณะเป็นการแบ่งเวลาโฆษณาในจำนวนที่เท่าๆ กันแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) เนื่องจากตามสัญญาพิพาทกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิโฆษณาได้ครั้งละ ๕ นาที หรือ ๒ นาที ๓๐ วินาที หากผู้ฟ้องคดีโฆษณาน้อยกว่าเวลาที่กำหนด เวลาที่เหลือย่อมไม่ตกเป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสิ้น เนื่องจากหากกำหนดให้ตกเป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีสิทธิใช้เวลาที่เหลือ ก็จะทำให้เกิดช่องว่างของการถ่ายทอดออกอากาศ ซึ่งในทางปฏิบัติไม่อาจให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวได้ และสัญญาได้กำหนดความรับผิดชอบกรณีที่ผู้ฟ้องคดีโฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาตามข้อตกลงเท่านั้น ไม่ได้กำหนดความรับผิดชอบที่ผู้ถูกฟ้องคดีโฆษณา

/เกินเวลา...

เกินเวลาแต่อย่างใด ซึ่งเป็นข้อกำหนดที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะหน่วยงานของรัฐที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครองมีเอกสิทธิ์เหนือผู้ฟ้องคดีที่เป็นเอกชน และข้อเท็จจริงจากการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้ง ก็ปรากฏว่านางพิชชาภา ได้นำเวลาโฆษณาของผู้ฟ้องคดีส่วนที่เกินกว่าข้อตกลงไปเป็นเวลาของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งมีผลทำให้การตัดเข้าโฆษณาที่เป็นของผู้ถูกฟ้องคดีมีเวลาโฆษณาส่วนที่เป็นของผู้ฟ้องคดีปะปนอยู่ด้วย จึงต้องรับฟังว่าเอกสารท้ายคำฟ้องที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นข้อมูลการโฆษณานั้นไม่ถูกต้อง การให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชำระเงินค่าโฆษณาส่วนเกินดังกล่าวจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่คลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย โดยผู้ถูกฟ้องคดีขอถือเอาเหตุผลตามความเห็นแย้งของตุลาการเสียงข้างน้อยเป็นส่วนหนึ่งของคำอุทธรณ์ในประเด็นนี้ อีกทั้ง การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ในส่วนที่กำหนดให้คำนวณดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๕๕,๗๗๗,๐๑๙.๑๔ บาท เป็นการกำหนดให้คำนวณดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ย ซึ่งขัดต่อมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกถอนข้อเท็จจริงภายหลังจากศาลปกครองชั้นต้นกำหนดวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่จะเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟัง กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีได้จ่ายค่าตอบแทนในอัตราร้อยละ ๒ ของค่าโฆษณาที่เกินส่วนให้นางพิชชาภาโดยไม่ต้องแจ้งโฆษณาสวนที่เกินเวลาของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดีจะจ่ายค่าตอบแทนในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณา ทำให้พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่หาโฆษณานำโฆษณาไปขายให้กับผู้ฟ้องคดีแทน ซึ่งแสดงถึงความไม่สุจริตของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ปรากฏตามคำให้การของนางพิชชาภาที่ให้การต่อคณะกรรมการไต่สวน ป.ป.ช.

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี และพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๔๙,๐๓๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๓๖๒,๒๒๑.๖๔ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ถูกฟ้องคดี

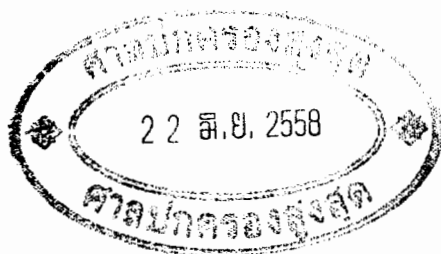

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้แปลงสภาพเป็น บริษัทมหาชนจำกัดจากเดิมที่เป็นองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเช่นเดียวกับ อ.ส.ม.ท. ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีสถานะเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง และหากคดีนี้โอนไปเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ย่อมไม่เป็นธรรมต่อเอกชนโดยเฉพาะการทำสัญญาทางปกครองที่ฝ่ายปกครองมีเอกสิทธิ์เหนือเอกชน

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญา ร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ อันเป็นสัญญาทางแพ่งที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ทางธุรกิจ ตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เป็นการอ้างหลักกฎหมายแพ่ง ซึ่งขัดกับ หลักการและเจตนารมณ์ของกฎหมายมหาชน และเป็นการพยายามตีความสัญญาเพื่อให้ ได้รับประโยชน์อย่างเอาเปรียบผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเอกชนอย่างไม่เป็นธรรม โดยผู้ถูกฟ้องคดี มีเป้าหมายที่จะพัฒนาสถานีโทรทัศน์ให้เจริญก้าวหน้าโดยเสนอแบ่งผลประโยชน์ให้ผู้ผลิตรายการ ที่มีศักยภาพและประสบการณ์สูงเข้ามาร่วมผลิตรายการ ซึ่งปรากฏว่ามีผู้เข้าชมรายการของ ผู้ฟ้องคดีมากขึ้นตามลำดับ อันเกิดจากศักยภาพและประสบการณ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็น ผู้ผลิตรายการ จึงต้องนำรายได้จากการโฆษณาเกินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญามาแบ่งผลประโยชน์ ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีอย่างเป็นธรรมตามหลักกฎหมายมหาชน โดยผู้ถูกฟ้องคดี ไม่อาจอ้างความมีเอกสิทธิ์เหนือผู้ฟ้องคดีที่เป็นเอกชนได้

สำหรับวิธีปฏิบัติทางการค้าระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีนั้น มีลำดับ ขั้นตอนโดยผู้ฟ้องคดีต้องส่งใบคิวโฆษณาในแต่ละวันให้ผู้ถูกฟ้องคดี และหลังจาก การโฆษณาออกอากาศแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบและรวบรวมยอดโฆษณา ส่วนที่เกิน และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือขอซื้อโฆษณาสวนเกินและสรุปจำนวนเวลา โฆษณาสวนเกิน ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ดำเนินการทำหนังสือขอซื้อโฆษณาตามที่ได้รับแจ้งจาก ผู้ถูกฟ้องคดี หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจะคำนวณค่าโฆษณาและส่วนลดทางการค้า ในอัตราร้อยละ ๓๐ แล้วจะมีการทำสัญญาโฆษณาและชำระเงินค่าโฆษณา ซึ่งผู้ฟ้องคดี ก็ได้ปฏิบัติตามโดยไม่ได้ปกปิดหรือแจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคย แจ้งวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการแจ้งความประสงค์ขอซื้อโฆษณาสวนเกินเวลา เท่ากับเป็นการยอมรับ

/โดยปริยาย...

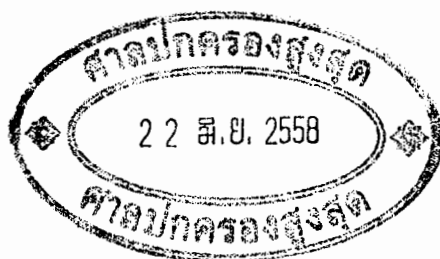
โดยปริยาย จึงสรุปได้ว่า ไม่เคยมีข้อตกลงหรือวิธีปฏิบัติทางการค้าว่า นอกจากผู้ฟ้องคดี ต้องส่งใบคิวโฆษณาที่จะออกอากาศในแต่ละวันแล้ว ผู้ฟ้องคดียังจะต้องทำหนังสือแจ้งความประสงค์ขอซื้อโฆษณาส่วนเกินแยกออกมาต่างหากอีกฉบับหนึ่ง และส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีล่วงหน้าก่อนการโฆษณาออกอากาศ ซึ่งหลักฐานสำคัญในกรณีดังกล่าว คือ ผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่งมีหนังสือลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อปฏิบัติในการส่งคิวโฆษณารายการและวัตถุประสงค์โฆษณาของผู้เช่าเวลา ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าว ซึ่งก่อนหน้านั้น ผู้ฟ้องคดีได้เคยทำหนังสือแจ้งความประสงค์ขอซื้อโฆษณาส่วนเกินหรือสรุปเวลาโฆษณาส่วนเกินเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพียงครั้งเดียว กล่าวคือ ในช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้ส่งใบคิวโฆษณาในแต่ละวันให้ผู้ถูกฟ้องคดี และหลังจากออกอากาศไปแล้ว เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือขอซื้อโฆษณาส่วนเกินและสรุปจำนวนเวลาโฆษณาส่วนเกินในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ เจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจึงทำหนังสือขอซื้อเวลาและคำนวณจำนวนเงินที่ต้องชำระหลังหักส่วนลดร้อยละ ๓๐ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบความถูกต้องของใบสรุปจำนวนโฆษณาส่วนเกินและได้ดำเนินการทำสัญญาโฆษณาลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ และผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีภายในกำหนดแล้ว สำหรับการขอซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินในช่วงเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ อันเป็นกรณีพิพาทคดีนี้ ก็มีการปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติทางการค้าดังกล่าว แต่ในครั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีกลับไม่พิจารณาส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยอมรับในคำให้การและฟ้องแย้งว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ และไม่ได้กำหนดวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโฆษณาส่วนเกิน และตามหนังสือของผู้ฟ้องคดีที่ส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ และสัญญาโฆษณาลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงดังที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้าง แต่ในทางตรงกันข้าม ยังเป็นการสนับสนุนข้อเท็จจริงตามผู้ฟ้องคดีเสนอต่อศาล

ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. และคำให้การของนางพิชชาภา ซึ่งไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วในศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีทราบแล้วตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ก่อนวันนัดนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก

/ของศาลปกครอง...

ของศาลปกครองชั้นต้น จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบ
 ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓
 และคำให้การของนางพิชชาภาเป็นการกระทำเพื่อให้ตนเองพ้นผิดจากความไม่สุจริต
 ในการปฏิบัติหน้าที่ มีการเปลี่ยนแปลงคำให้การจากที่เคยให้ไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวน
 ข้อเท็จจริงทั้งสองชุดของผู้ถูกฟ้องคดีว่า ได้ติดต่อประสานงานกับนางสาวมณฑา
 เพียงผู้เดียว โดยไม่เคยอ้างว่าได้มีการติดต่อกับนายสรยุทธ คำให้การดังกล่าว
 จึงไม่น่าเชื่อถือ เพราะการวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าจากผู้ถูกฟ้องคดี
 หรือไม่นั้น มีข้อพิจารณาเพียงว่ามีแนวทางในการปฏิบัติทางการค้าในการโฆษณา
 ส่วนเกินกันอย่างไร แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้พยายามอ้างสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริง
 และคำให้การของนางพิชชาภาที่ให้การไว้ต่อคณะกรรมการไต่สวน ป.ป.ช. อันเป็นการ
 เบี่ยงเบนประเด็นเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์จากค่าโฆษณาแต่เพียงฝ่ายเดียวและ
 ไม่ต้องให้ส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ แก่ผู้ฟ้องคดี กับไม่ต้องชำระค่าโฆษณา
 ส่วนเกินของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งที่โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้แจ้งให้
 ผู้ฟ้องคดีสรุปค่าโฆษณาส่งเกินและทำหนังสือขอซื้อโฆษณาก่อนเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙
 ก็เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีได้โฆษณาเกินเวลาที่ตกลงกันไว้เป็นจำนวนมาก โดยทั้งผู้ถูกฟ้องคดี
 และเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีล้วนแต่ได้ประโยชน์จากค่าโฆษณาที่เกินเวลาของ
 ผู้ถูกฟ้องคดี และหากผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือขอซื้อโฆษณาส่งเกิน
 ผู้ฟ้องคดีก็ต้องเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่งเกินด้วย ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินธุรกิจ
 ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีอย่างสุจริตและถูกต้องตรงตามข้อตกลงตลอดมา ผู้ฟ้องคดีและกรรมการ
 บริษัทของผู้ฟ้องคดีไม่เคยรู้จักหรือติดต่อกับนางพิชชาภา เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี
 การจ่ายเช็คระบุชื่อบุคคลดังกล่าว ก็เพราะเชื่อโดยสุจริตว่าเป็นการจ่ายค่าคอมมิชชั่น
 หรือค่าประสานงานโฆษณาให้แก่บุคคลที่มีส่วนช่วยหาโฆษณาให้กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาด
 ของผู้ฟ้องคดีซึ่งมีจำนวนหลายคน โดยไม่ทราบว่าคุณคนดังกล่าวเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี
 และเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะจ่ายเช็คและออกใบหักภาษี ณ ที่จ่าย อันเป็นหลักฐานสำคัญ
 ที่จะผูกมัดผู้ฟ้องคดีและกรรมการบริษัทของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นความผิดพลาดจาก
 การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาดของผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี
 โดยผู้ฟ้องคดีและกรรมการบริษัทของผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนรู้เห็นด้วย

/ส่วนที่อ้าง...

ส่วนที่อ้างสัญญาโฆษณาของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด นั้น ได้มีการออกใบสั่งโฆษณาทางโทรสารไปยังผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ และในวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จึงได้มีการจัดทำสัญญาโฆษณา ซึ่งมีการออกอากาศเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แสดงให้เห็นว่ามีแนวทางปฏิบัติทางการค้าในการจัดทำใบสั่งซื้อโฆษณาหลังจากมีการออกอากาศไปแล้ว ส่วนสัญญาโฆษณาของบริษัท เอ็กแซ็กท์ จำกัด นั้น เป็นการสั่งซื้อโฆษณาเมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ และทำสัญญาเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ซึ่งบริษัทดังกล่าวเป็นบริษัทในเครือเดียวกันกับบริษัท ซีเนริโอ จำกัด จึงใช้แบบฟอร์มใบสั่งโฆษณาเช่นเดียวกัน แต่กรณีดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกข้อปฏิบัติกำหนดให้มีการสั่งซื้อโฆษณาส่วนเกินก่อนการออกอากาศตามหนังสือลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งนางพิชชาภาให้การยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่มีผลตำรวจเอก ประทีน เป็นประธาน โดยข้อเท็จจริงในคดีนี้มี การส่งโทรสารรายการโฆษณา ส่วนที่เกินของเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ หลังจากนั้นจึงมีสัญญาโฆษณาลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แต่ก็มีข้อสังเกตที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ระบุระยะเวลากำหนดสัญญาไว้ว่า วันที่ ๑๐ วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๘ (วันละ ๑๕ วิ ๑ ครั้ง) วันที่ ๓, ๔, ๘, ๙, ๑๑, ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ (วันละ ๓๐ วิ ๑ ครั้ง) ซึ่งหมายถึง วันที่ได้มีการโฆษณาเกินเวลาของเดือนเมษายน ๒๕๔๘ ทั้งที่เป็นการโฆษณาเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ อันแสดงให้เห็นถึงพฤติการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ไม่ตรงไปตรงมาและไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ข้อพิพาทในคดีนี้เป็นประเด็นเดียวกับที่ศาลยุติธรรมมีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๑๐/๒๕๕๓ ซึ่งเป็นคดีที่ถึงที่สุดแล้วนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างเพื่อไม่ให้ศาลปกครองใช้ดุลพินิจตามหลักกฎหมายมหาชนในการแบ่งรายได้ที่เกิดจากสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ อีกทั้งคดีดังกล่าวเป็นคดีที่ถึงที่สุดในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาไม่ได้พิจารณากลับกรองหรือทบทวนข้อเท็จจริง และผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว จึงไม่ผูกพันผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตามมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และในคดีดังกล่าว นางบุญชนิก บุญยสิน จำเลย ไม่ได้ให้การต่อสู้ถึงวิธีปฏิบัติทางการค้าระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี และพยานบุคคลล้วนแต่เป็นผู้บริหารและพนักงานของ

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีจึงให้การในทางเป็นประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสิ้น และไม่มีการส่งคำให้การ และพยานหลักฐานในคดีดังกล่าวทั้งหมด อีกทั้งไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ศาลปกครองต้องถือ ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาของศาลยุติธรรม อย่างไรก็ตาม นางบุญชฎนิก จำเลยในคดีดังกล่าว ซึ่งเป็นผู้ช่วยกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานการตลาด ๑ และมีหน้าที่กำกับดูแลในส่วนที่เกี่ยวกับการโฆษณาและการซื้อโฆษณาส่วนเกินโดยตรง ได้ให้การว่า ไม่มีระเบียบหรือข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดอัตราค่าส่วนลดโฆษณาไว้ แต่เป็นไปตามข้อตกลงที่ทำไว้ในสัญญาโดยไม่ต้องขออนุญาตซื้อโฆษณาเป็นครั้ง ๆ ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ส่วนลดในการโฆษณาส่วนเกินในอัตราร้อยละ ๓๐ และถึงแม้ไม่มีสัญญาซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกินตามมาตรา ๓๖๖ วรรคสอง แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ข้อเท็จจริงในคดีรับฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีให้ส่วนลด ทางการค้าแก่ลูกค้าทุกราย จึงไม่ต้องพิจารณาถึงการทำสัญญาซื้อเวลาโฆษณาส่วนเกิน ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้าง อีกทั้งข้อเท็จจริงในกรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ยกขึ้นต่อสู้หรือกล่าวอ้าง โดยชอบในศาลปกครองชั้นต้นมาก่อน จึงไม่ชอบด้วยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องชำระส่วนลดทางการค้าของค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ตามฟ้องแย้งของผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากประเด็นดังกล่าวมีข้อพิจารณาเช่นเดียวกับ ประเด็นที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับคืนค่าส่วนลดทางการค้าจากผู้ถูกฟ้องคดีหรือไม่ นอกจากนี้ ในคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องนางบุญชฎนิก ต่อศาลแพ่งนั้น นางบุญชฎนิกได้ชำระเงิน ตามฟ้องพร้อมดอกเบี้ยซึ่งเป็นจำนวนเดียวกับค่าฟ้องแย้งคดีนี้ให้ผู้ถูกฟ้องคดีตามที่ ผู้ถูกฟ้องคดีแถลงต่อศาลปกครองชั้นต้นแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเสียหายตามฟ้องแย้ง แต่อย่างใด

นอกจากนี้ คำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีในส่วนที่เห็นพ้องกับคำวินิจฉัยของ ศาลปกครองชั้นต้นที่พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินเวลาจำนวน ๒๔๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ไม่เป็นคำอุทธรณ์ตามกฎหมาย เพราะปราศจากข้อคัดค้าน คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และในส่วนที่คัดค้านเอกสารท้ายคำฟ้องซึ่งเป็นข้อมูล การโฆษณานั้น ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคยปฏิเสธหรือโต้แย้งคัดค้านในชั้นการพิจารณาของ ศาลปกครองชั้นต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดียกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นการไม่ชอบ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่า การร่วมผลิตรายการโทรทัศน์คู่ค้าระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี มีลักษณะเป็นการแบ่งเวลาโฆษณาในจำนวนที่เท่าๆ กัน แบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) ซึ่งเห็นได้จากหนังสืออนุมัติให้ร่วมผลิตรายการของผู้ถูกฟ้องคดี หนังสือตกลงยืนยันร่วมผลิตรายการของผู้ฟ้องคดี และสัญญาหรือบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาที่ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทำร่วมกัน และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของรายงานการติดตามผลการโฆษณาระหว่างเดือนเมษายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ ของบริษัทกลางที่ทำหน้าที่ติดตามรายการโฆษณาของทุกรายการ รวมทั้งรายการคู่ค้าแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้โฆษณาเกินเวลาแทรกอยู่ในช่วงเวลาแพร่ภาพออกอากาศของรายการคู่ค้า ซึ่งเท่ากับผู้ถูกฟ้องคดีได้นำเวลาตามสัญญาไปหาผลประโยชน์ทางการค้าเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาโฆษณาที่ได้มีการตกลงกันไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามอัตราที่ปรากฏในสัญญา ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ส่งเอกสารเพิ่มเติมประกอบการชี้แจงต่อศาลตามเอกสารหมายเลข ๑ ถึง ๕

ผู้ถูกฟ้องคดีชี้แจงว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับฟังเป็นที่ยุติและมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการได้เห็นว่า นายสรยุทธ และนางสาวมณฑาได้ใช้ให้นางพิชชาภาไม่ต้องรายงานการโฆษณาเกินเวลาที่กำหนดในสัญญาให้ผู้บังคับบัญชาทราบตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ รวมระยะเวลา ๑ ปี ๔ เดือน โดยนายสรยุทธได้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเงินสดให้นางพิชชาภาเป็นการตอบแทนไปเป็นคราวๆ รวมจำนวน ๖ ฉบับ เป็นเงินทั้งสิ้น ๗๓๙,๗๗๐.๕๐ บาท นอกจากนี้ บุคคลทั้งสองยังให้นางพิชชาภาใช้น้ำยาลบคำผิดลบข้อความในใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีเฉพาะโฆษณาในส่วนที่โฆษณาเกินเวลาที่กำหนดในสัญญาเพื่อปกปิดการกระทำ ความผิดที่ได้ร่วมกันกระทำ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ว่านางพิชชาภามีมูลเป็นความผิดอาญาฐานเป็นพนักงานเรียกรับ หรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ ไม่ว่าจะการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ฐานเป็นพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ รักษาทรัพย์สินใดๆ ใช้อำนาจในหน้าที่โดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่องค์กรการ บริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วน นิติบุคคล หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น และฐานเป็นพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

/ตามมาตรา ๖...

ตามมาตรา ๖ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกอบมาตรา ๙๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ส่วนนางมณฑา นายสรยุทธ และผู้ฟ้องคดี มีมูลความผิดทางอาญา ฐานสนับสนุนพนักงานกระทำความผิดตามมาตรา ๖ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกอบมาตรา ๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา รายละเอียดปรากฏตามรายงานและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๕

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน พิจารณาคำแถลงของคู่กรณีและรับฟังคำแถลงของผู้ฟ้องคดีและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีสถานะเป็นองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ ตามสัญญาลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ชื่อ “สัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์” ผลิตรายการคุยคุ้ยข่าวออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๘ (โมเดิร์นไนน์ทีวีในขณะนั้น) โดยผู้ฟ้องคดีตกลงร่วมดำเนินการกับผู้ถูกฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการแพร่ภาพออกอากาศรายการตามสัญญาทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๓.๐๐ นาฬิกา รวมครั้งละ ๕๕ นาที (รวมเวลาโฆษณา) ต่อมา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีแปลงสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัดแล้ว ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์และทำบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาดังกล่าวตามสัญญาลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ โดยขยายระยะเวลาเป็นสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ สำหรับรายการคุยคุ้ยข่าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์นั้น ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ตามสัญญาลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๗ โดยผู้ฟ้องคดีตกลงร่วมดำเนินการกับผู้ถูกฟ้องคดี

/ตั้งแต่วันที่...

ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการแพร่ภาพ ออกอากาศรายการตามสัญญาทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกา ถึง ๒๒.๐๐ นาฬิกา รวมครั้งละ ๓๐ นาที (รวมเวลาโฆษณา) หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์และทำบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาดังกล่าวตามสัญญาลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ โดยขยายระยะเวลาเป็นสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ทั้งนี้ ในสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ทุกสัญญาข้อ ๖ กำหนดไว้ทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระค่าโฆษณาสวนเกินที่ออกอากาศรายการทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ในอัตรานาทีละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับรายการทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ต้องชำระค่าโฆษณาสวนเกินระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ จนถึงเดือนมกราคม ๒๕๔๘ ในอัตรานาทีละ ๒๒๐,๐๐๐ บาท และระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ จนถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ ในอัตรานาทีละ ๒๔๐,๐๐๐ บาท

ต่อมา เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจพบว่า ผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินเวลาตามสัญญา จึงมีคำสั่งที่ ๕๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง โดยพบว่าผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนแบ่งเวลาตามสัญญาและไม่ได้แจ้งขอซื้อเวลาโฆษณาสวนเกินกับผู้ถูกฟ้องคดีในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นเงินจำนวน ๔๐,๑๑๐,๐๐๐ บาท และในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ตั้งแต่เดือนมกราคม ถึงเดือนมิถุนายน มีการโฆษณาสวนเกินเป็นเงิน ๙๘,๖๘๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท (ยังไม่หักส่วนลดและรวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) ในระหว่างนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินค่าเวลาโฆษณาสวนเกินจำนวน ๑๐๓,๙๕๓,๗๑๐ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน ๖,๘๐๐,๗๑๐ บาท) ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีตามเช็คลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ และลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ โดยไม่ได้ชำระในส่วนที่เป็นส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ค่าโฆษณาสวนเกินจำนวน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) ไม่อาจพิจารณาส่วนลดทางการค้าปกติในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาสวนเกินให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ จึงขอให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาสวนเกินเพิ่มเติมเป็นเงิน ๔๑,๖๓๗,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๒,๙๑๔,๕๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน

/จำนวน...

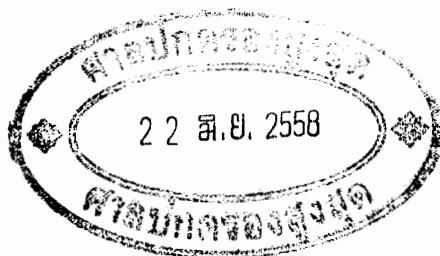
จำนวน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๔,๔๖๔,๑๙๗.๖๗ บาท รวมเป็นเงิน ๔๙,๐๑๕,๗๘๗.๖๗ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดี ได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวแล้วในวันเดียวกัน ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีใบแจ้งหนี้ให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินของวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ที่ตกหล่นเพิ่มเติมเป็นเวลา ๑๕ วินาที เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๔,๒๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ๑,๔๗๙.๔๕ บาท โดยไม่ได้หักส่วนลดทางการค้าจำนวน ๑๘,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๖๕,๖๗๙.๔๕ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวแล้วในวันเดียวกัน หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าส่วนลดของค่าโฆษณาส่วนเกินของเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดี ให้สิทธิได้รับส่วนลดทางการค้าผิดพลาดเป็นเงิน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๔๙,๐๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป ซึ่งผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ชำระเงินตามที่แจ้งและยื่นฟ้องคดีนี้ โดยเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกเก็บค่าโฆษณาส่วนเกินโดยไม่หักส่วนลดทางการค้าให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นการไม่ปฏิบัติตามสัญญาาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ เพราะตั้งแต่วันเริ่มต้นสัญญา จนถึงวันสิ้นสุดสัญญา ผู้ฟ้องคดีได้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการผลิตรายการคุยคุ้ยข่าว ทั้งสองรายการทุกชั้นตอน และก่อนออกอากาศในแต่ละวัน ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอโฆษณาโดยการส่งใบคิวโฆษณาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทราบล่วงหน้าเพื่อตรวจสอบพิจารณาให้ความเห็นชอบและดำเนินการตามขั้นตอนการเตรียมการออกอากาศต่อไป อีกทั้งในใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดียังได้ระบุรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ ชื่อชุดโฆษณา และจำนวนเวลาไว้อย่างชัดเจน หากใบคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีมีรายการโฆษณาเกินกว่า ส่วนแบ่งเวลา ย่อมถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอโฆษณาเกินเวลาต่อผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องคำนวณค่าโฆษณาพร้อมหักส่วนลดทางการค้า เพื่อที่จะเรียกเก็บจากผู้ฟ้องคดีต่อไป ซึ่งการส่งใบคิวโฆษณาดังกล่าวนี้นี้ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคยโต้แย้งหรือทักท้วงการดำเนินการของผู้ฟ้องคดีว่า ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อตกลง หรือตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีแต่ประการใด จึงเป็นการยอมรับโดยปริยาย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้เงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๙,๐๓๕,๒๖๗.๑๒ บาท พร้อมดอกเบี้ย ๖,๔๘๘,๔๙๖.๒๖ บาท รวมเป็นเงิน ๕๕,๕๒๓,๗๖๓.๓๘ บาท การที่ผู้ฟ้องคดี

/จ่ายค่าโฆษณา...

จ่ายค่าโฆษณาส่วนเกินตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งในครั้งก่อนนั้น เป็นเพราะความเข้าใจผิดของผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดียังต้องรับผิดชอบจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้โฆษณาเกินส่วนแบ่งตามข้อตกลงในรายการคูปองข้าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์เป็นเงิน ๕๗,๓๑๘,๓๓๓.๓๒ บาท พร้อมดอกเบี้ย ๑๐,๗๙๙,๙๒๖.๕๔ บาท รวมเป็นเงิน ๖๘,๑๑๘,๒๕๙.๘๖ บาท และรายการคูปองข้าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์เป็นเงิน ๑๐๘,๘๔๖,๐๓๓.๓๒ บาท พร้อมดอกเบี้ย ๒๐,๕๓๘,๖๓๔.๕๖ บาท รวมเป็นเงิน ๑๒๙,๓๘๔,๖๖๗.๘๘ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชำระทั้งสิ้นจำนวน ๒๕๓,๐๒๖,๖๙๑.๑๒ บาท ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ บอกกล่าวทวงถามไปยังผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉยไม่ชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๒๕๓,๐๒๖,๖๙๑.๑๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒๑๕,๑๙๙,๖๓๓.๗๖ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีฟ้องแย้งว่า ผู้ฟ้องคดีได้ส่งใบคิวโฆษณาเกินจากส่วนแบ่งเวลาที่ได้รับในรายการคูปองข้าวทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และรายการคูปองข้าวทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๗,๔๓๐,๐๐๐ บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้ส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ จำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท โดยผิดพลาด เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งชื่อโฆษณาส่วนเกินเป็นการล่วงหน้า เช่นเดียวกับการโฆษณาส่วนเกินในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดในอัตราร้อยละ ๓๐ จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินส่วนลดจำนวน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๔๙,๐๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้ว มีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๕๕,๗๗๗,๐๑๙.๑๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้ชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องแย้งของผู้ถูกฟ้องคดี รวมทั้งให้คืนค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดี ยื่นอุทธรณ์เป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด

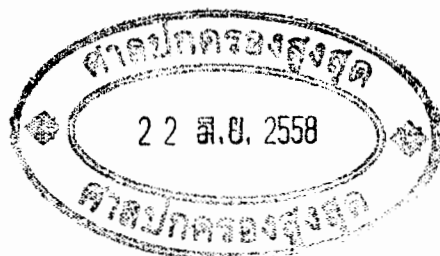
/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวม ๔ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้หรือไม่

คดีในประเด็นนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างในคำให้การและคำอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางธุรกิจมิใช่หน่วยงานทางปกครองหรือได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง สัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีเป็นสัญญาทางธุรกิจธรรมดา มิใช่สัญญาทางปกครอง อันเป็นการอ้างว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง พิจารณ์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาลใด ถ้าคู่ความฝ่ายที่ถูกฟ้องเห็นว่าคดีดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของอีกศาลหนึ่งให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่รับฟ้องก่อนวันสืบพยานสำหรับศาลยุติธรรมหรือศาลทหารหรือก่อนวันนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกสำหรับศาลปกครองหรือศาลอื่น ในการนี้ ให้ศาลที่รับฟ้องรอการพิจารณาไว้ชั่วคราวและให้จัดทำความเห็นส่งไปให้ศาลที่คู่ความร้องว่าคดีนั้นอยู่ในเขตอำนาจโดยเร็ว... จากบทบัญญัติดังกล่าว เห็นได้ว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๕๒ มีเจตนารมณ์ที่จะให้การโต้แย้งอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลที่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ต้องดำเนินการในศาลชั้นต้นเท่านั้น มิใช่ยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ซึ่งการโต้แย้งอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลดังกล่าว จะต้องทำเป็นคำร้องเพื่อให้ศาลที่รับคำฟ้องไว้พิจารณาจัดทำความเห็นส่งไปให้ศาลที่คู่กรณีร้องว่าคดีอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาต่อไป คดีนี้เมื่อศาลปกครองชั้นต้นรับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างในคำให้การว่าสัญญาพิพาทมิใช่สัญญาทางปกครอง แต่มิได้ดำเนินการยื่นคำร้องตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวจนศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษา ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจอุทธรณ์ในประเด็นนี้ได้ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงเป็นคำอุทธรณ์ที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามมาตรา ๗๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

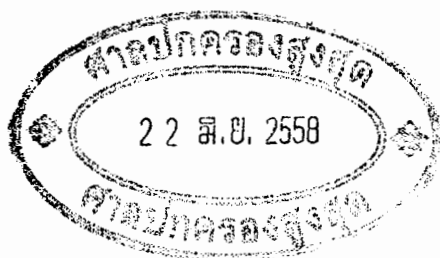
ประเด็นที่สอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่หักส่วนลดค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาในอัตราร้อยละ ๓๐ ให้ผู้ฟ้องคดี เป็นการผิดสัญญาหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ตามสัญญาต้องคืนเงินส่วนลดที่ผู้ฟ้องคดีชำระมาแล้วให้ผู้ฟ้องคดีหรือไม่

/คดีในประเด็น...

คดีในประเด็นนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้ง ได้รายงาน ว่า ผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินเวลาตามสัญญาโดยไม่ได้แจ้ง ขอซื้อเวลาโฆษณาในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินค่าซื้อเวลาโฆษณาดังกล่าวโดยหักส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ ออก ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ไม่อาจพิจารณา ส่วนลดทางการค้าได้ ขอให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาเพิ่มเติม ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงิน ดังกล่าวในวันเดียวกัน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาที่ตกหล่นเพิ่มเติมของวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท โดยไม่ได้หักส่วนลดทางการค้า ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินดังกล่าวในวันเดียวกัน หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี ชำระค่าส่วนลดของค่าโฆษณาส่วนเกินของเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดี ให้ส่วนลดทางการค้าไปโดยผิดพลาดเป็นเงิน ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชำระ และยื่นฟ้องคดีนี้ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินส่วนลดทางการค้าที่ผู้ฟ้องคดีชำระไปแล้ว พิเคราะห์แล้วเห็นว่า สัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี ทุกฉบับกำหนดไว้ในข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ว่า คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายตกลงให้ค่าโฆษณาในรายการ จำหน่ายในอัตราค่าโฆษณานาทีละไม่ต่ำกว่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท ๒๒๐,๐๐๐ บาท หรือ ๒๔๐,๐๐๐ บาท โดยทั้งสองฝ่ายจะไม่จำหน่ายในอัตราที่ต่ำกว่าอัตราดังกล่าว สำหรับ ส่วนลดและกลยุทธ์การขายให้เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีตกลงไว้กับสำนักการตลาดของ ผู้ถูกฟ้องคดี โดยให้คำนึงถึงสภาวะการตลาดในขณะนั้น สัญญาดังกล่าวจึงเป็นการตกลงกัน ให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจำหน่ายเวลาโฆษณาในอัตราที่เท่ากัน อันเป็นวัตถุประสงค์ที่จะไม่ ให้การจำหน่ายโฆษณาตัดราคากัน ส่วนที่สัญญาตกลงให้การจำหน่ายเวลาโฆษณาสามารถ มีส่วนลดได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีตกลงไว้กับสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีนั้น ส่วนลดดังกล่าว ย่อมหมายถึงส่วนลดกรณีที่คู่สัญญาขายเวลาโฆษณาให้ลูกค้า การพิจารณาส่วนลด จึงอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีตามที่ระบุไว้ในสัญญา

สำหรับกรณีเวลาโฆษณานั้น ตามสัญญาข้อ ๖ ผู้ถูกฟ้องคดีตกลงให้ผู้ฟ้องคดี สามารถโฆษณาในรายการได้ครั้งละ ๕ นาที หรือ ๒ นาที ๓๐ วินาที แล้วแต่กรณี และหากผู้ฟ้องคดี โฆษณาเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดียินยอมชำระเงินค่าโฆษณาให้ผู้ถูกฟ้องคดี

ในอัตรา...

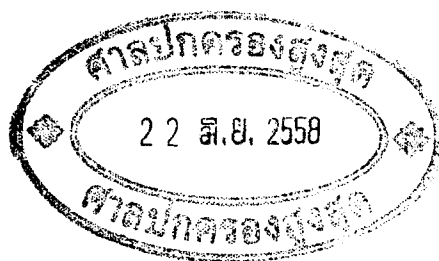
ในอัตราที่กำหนดไว้ อันเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณาได้ครบตามส่วนแบ่งเวลาที่กำหนดในสัญญาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีมีความสามารถที่จะจำหน่ายเวลาโฆษณาได้มากกว่าส่วนแบ่งเวลาที่กำหนด ซึ่งตามสัญญายินยอมให้กระทำได้ โดยผู้ฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องจำหน่ายเวลาโฆษณาในราคาที่กำหนดในสัญญาข้อ ๕ ในกรณีเช่นนี้ ย่อมทำให้เวลาออกอากาศของรายการเพิ่มมากขึ้น สัญญาข้อนี้จึงเป็นข้อตกลงให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าโฆษณาส่วนที่เกินส่วนแบ่งเวลาให้ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของสถานี อันมีลักษณะเดียวกับค่าเช่าเวลาออกอากาศ จึงมิใช่การจำหน่ายเวลาโฆษณาให้ลูกค้าดังเช่นสัญญาข้อ ๕ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าโฆษณาให้ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นอัตราแน่นอนตายตัว ก็ย่อมหมายความว่า ผู้ฟ้องคดีต้องจำหน่ายเวลาโฆษณาในราคาที่สูงกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงจะได้รับผลตอบแทนจากส่วนที่เกินกว่าอัตราค่าโฆษณาตามสัญญา ซึ่งในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีโฆษณาเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาตามสัญญานี้ สัญญาตกลงให้มีส่วนลดตามนัยสัญญาข้อ ๕ วรรคหนึ่ง โดยไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้ส่วนลดหรือไม่ ในอัตราใด กรณีจึงต้องรับฟังว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิตามสัญญาที่จะขอส่วนลดได้เท่ากับที่ผู้ฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณาให้ลูกค้า ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีก็อาจตกลงให้ส่วนลดแก่ผู้ฟ้องคดีได้ แต่ไม่ใช่หน้าที่ที่กำหนดไว้ในสัญญาที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้ฟ้องคดีในทุกกรณี การตกลงกันที่จะให้ส่วนลด จึงเป็นสาระสำคัญในการได้รับส่วนลดทางการค้าของผู้ฟ้องคดี

สำหรับวิธีปฏิบัติในการขอส่วนลดกรณีโฆษณาเกินเวลานี้ แม้ว่าสัญญาไม่ได้กำหนดวิธีปฏิบัติไว้ แต่ย่อมเห็นได้ว่าอยู่ในอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาของสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีเช่นเดียวกับการจำหน่ายเวลาโฆษณาให้ลูกค้าตามสัญญาข้อ ๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็เคยขอส่วนลดในรายการของเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ โดยส่งใบคิวโฆษณา ซึ่งเป็นรายละเอียดของสินค้าที่ประสงค์จะออกอากาศโฆษณาและจำนวนนาฬิกาให้ฝ่ายออกอากาศโทรทัศน์ดำเนินการออกอากาศ แล้วผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือสั่งซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลา และแจ้งความประสงค์ที่จะขอส่วนลดถึงผู้จัดการฝ่ายการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี โดยปรากฏตามหนังสือดังกล่าวว่ามีการส่งทางโทรสารเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีก็ใช้แนวทางปฏิบัติดังกล่าวในการขอซื้อเวลาโฆษณาที่เกินกว่าเวลาตามสัญญาในกรณีของบริษัท ซีเนรีโอ จำกัด และบริษัท เอ็กแซ็กท์ จำกัด แต่หลังจากนั้น

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้ขายเวลาโฆษณาเกินกว่าเวลาตามสัญญามาโดยตลอด โดยปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้โฆษณาเกินกว่าส่วนแบ่งเวลาตามสัญญา คิดเป็นเงิน ๔๐,๑๑๐,๐๐๐ บาท และปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน ผู้ฟ้องคดีได้ขายเวลาโฆษณาเกินกว่าเวลาตามสัญญา คิดเป็นเงิน ๙๘,๖๘๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีส่งเพียงใบคิวโฆษณาให้ฝ่ายออกอากาศโทรทัศน์ดำเนินการออกอากาศเท่านั้น แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีหนังสือขอซื้อเวลาโฆษณาและขอส่วนลดมายังสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีดังเช่นที่เคยมีหนังสือส่งมาเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ แต่อย่างไรก็ตาม ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การส่งใบคิวโฆษณาถือว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์จะขอโฆษณาเกินระยะเวลาที่กำหนดในสัญญาแล้ว และเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องคำนวณค่าโฆษณาพร้อมส่วนลดเพื่อเรียกเก็บเงินจากผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือขอซื้อโฆษณาส่วนเกินเสนอผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ แจ้งความประสงค์ขอชำระหนี้โดยได้รับส่วนลดร้อยละ ๓๐ นั้น เห็นว่า ตามใบคิวโฆษณาเป็นเอกสารที่มีเพียงรายการและเวลาโฆษณา ซึ่งไม่มีลายมือชื่อผู้รับผิดชอบ บางฉบับเป็นการพิมพ์ บางฉบับเขียนด้วยลายมือ โดยไม่มีรายละเอียดอื่น จึงไม่อาจถือเป็นการขอซื้อโฆษณาและตกลงให้ส่วนลดได้ อีกทั้งข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีขัดกับวิธีการที่ผู้ฟ้องคดีเคยปฏิบัติ ที่มีหนังสือสั่งซื้อโฆษณาส่วนเกินเกินเวลาของเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ อันเป็นระยะเวลาที่ใกล้เคียงกับเวลาออกอากาศ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีไม่ได้ส่งหนังสือลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ และหนังสือลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ต่อศาลตามข้ออ้าง โดยปรากฏเพียงหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ และหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ท้ายคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีเท่านั้น ซึ่งตามหนังสือดังกล่าว เป็นการสรุปโฆษณาส่วนเกินของเดือนมกราคม ๒๕๔๙ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๔๙ และผู้ฟ้องคดีได้ชำระหนี้ดังกล่าวโดยหักส่วนลดร้อยละ ๓๐ โดยไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงยินยอมด้วย ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ตั้งแต่ออกอากาศมีการโฆษณาเกินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญาตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ส่งใบคิวโฆษณาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ตลอดมา จนถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอซื้อโฆษณาของเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ เพียงครั้งเดียว นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้

/มีหนังสือ...

มีหนังสือขอซื้อโฆษณาเกินเวลามายังสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดี และไม่ได้แสดงความประสงค์ที่จะชำระค่าโฆษณาให้ผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด ทั้งๆ ที่การออกอากาศได้ผ่านพ้นมาเป็นเวลานาน จนกระทั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบพบเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ และมีคำสั่งที่ ๕๒/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีจึงเพิ่มหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ และลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ยอมรับและชำระเงินค่าโฆษณาเกินเวลาดังกล่าว โดยชำระเป็นเช็คลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ และลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ โดยหักส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ ออก และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้รายงานผลการสอบสวนตามหนังสือลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ โดยปรากฏจากผลการสอบสวนว่า มีการนำคิวโฆษณาของผู้ฟ้องคดีมารวมกับคิวโฆษณาของผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อดำเนินการโฆษณาออกอากาศ คิดเป็นค่าโฆษณาส่วนเกินจำนวน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ไม่อาจพิจารณาลดส่วนลดทางการค้าให้ผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามสัญญาที่ทำไว้ต่อกัน จึงขอให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินเพิ่มเติมเป็นเงิน ๔๑,๖๓๗,๐๐๐ บาท พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มและดอกเบี้ย ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ชำระเงินดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีโดยไม่ได้แย้งคัดค้านในวันเดียวกัน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีใบแจ้งหนี้ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาส่วนเกินของวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ที่ตกหล่นเพิ่มเติมเป็นเวลา ๑๕ วินาที เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มและดอกเบี้ย โดยไม่ได้หักส่วนลดทางการค้า ผู้ฟ้องคดีก็ได้ชำระเงินดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีโดยไม่ได้แย้งคัดค้านในวันเดียวกัน กรณีจึงรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ตกลงกันให้หักส่วนลดทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าโฆษณาส่วนที่เกินกว่าส่วนแบ่งเวลาที่กำหนดในสัญญาแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับส่วนลดทางการค้า ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่งกำหนดแนวทางปฏิบัติให้ส่งหนังสือขอโฆษณาไปยังฝ่ายการตลาดตามหนังสือลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ นั้น เห็นว่า หนังสือดังกล่าวระบุว่า ขอความร่วมมือให้ผู้ฟ้องคดีถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดในการส่งคิวโฆษณา และจะต้องทำการสั่งซื้อโฆษณาส่วนที่เกินเวลาตามสัญญา อันเป็นการกำชับให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติอย่างถูกต้องหลังจากคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้รายงานผลการสอบสวนมาแล้วเท่านั้น อีกทั้ง

/ผู้ฟ้องคดี...

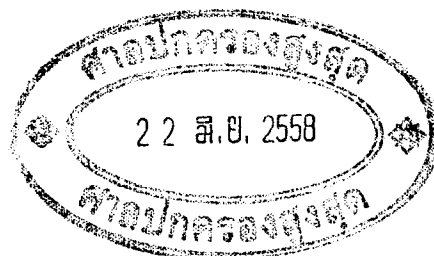
ผู้ฟ้องคดีก็เคยมีหนังสือสั่งซื้อโฆษณาและขอส่วนลดในรายการของเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าหนังสือดังกล่าวเป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติใหม่ดังข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี

นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระค่าโฆษณาเกินเวลาดังกล่าวไปเต็มจำนวน โดยมีได้โต้แย้งคัดค้านถึง ๒ ครั้ง ทั้งๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีระบุในหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ไว้อย่างชัดเจนว่า ไม่อาจพิจารณาส่วนลดได้ เพราะผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามสัญญา ย่อมแสดงว่าผู้ฟ้องคดีไม่ตั้งใจในส่วนลดทางการค้าดังกล่าว เพราะหากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิตามสัญญาที่จะได้รับส่วนลดทางการค้า ผู้ฟ้องคดีก็ไม่สมควรต้องชำระเงินดังกล่าว และสมควรต้องโต้แย้งการใช้สิทธิของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งย่อมเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามสัญญาและหรือใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาล และกรณีดังกล่าวไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินเพื่อป้องกันข้อครหาของสาธารณชนเพื่อมิให้มีข่าวเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การทุจริตซึ่งจะมีผลกระทบต่อความไว้วางใจของประชาชนและการดำเนินธุรกิจของผู้ฟ้องคดีตั้งที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีอาจชำระเฉพาะค่าโฆษณา ส่วนที่เกินเวลาโดยไม่ชำระในส่วนที่เป็นส่วนลดทางการค้าที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ายังมีข้อต่อสู้ อยู่ได้ ซึ่งย่อมไม่มีผลต่อความเชื่อถือของประชาชน ส่วนข้ออ้างอื่นตามคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลคดีในประเด็นนี้เปลี่ยนแปลงไป

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่หักส่วนลดค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาให้ผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นการผิดสัญญา และผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีหน้าที่ต้องคืนเงินส่วนลดดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดี แต่อย่างใด

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ตามสัญญาต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกินส่วนแบ่งเวลาตามสัญญาให้ผู้ฟ้องคดีหรือไม่

คดีในประเด็นนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องและอุทธรณ์ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าโฆษณา ส่วนที่เกินกว่าเวลาตามสัญญา โดยอ้างว่าตามสัญญากำหนดให้มีการแบ่งเวลาโฆษณา ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีในสัดส่วนเท่าๆ กันแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณาเกินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดี จึงต้องชำระค่าโฆษณาดังกล่าวในอัตราที่กำหนดในสัญญาโดยมีสิทธิได้รับส่วนลด ทางการค้าในอัตราร้อยละ ๓๐ ตามสัญญาข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อตกลงเพิ่มเติม พิเคราะห์แล้ว

/เห็นว่า...

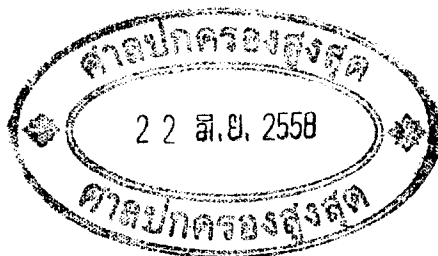
เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ตามสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ทุกฉบับข้อ ๓ ได้กำหนดเวลาแพร่ภาพออกอากาศ ระยะเวลาออกอากาศ และระยะเวลาของเนื้อรายการ และได้กำหนดให้การเปลี่ยนแปลงแก้ไขเวลาการแพร่ภาพรายการ กระทำได้โดยผู้ถูกฟ้องคดี เท่านั้น ซึ่งก่อนที่จะมีการทำสัญญาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ และลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีร่วมผลิตรายการคุยคุ้ยข่าวแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) แต่ตามสัญญาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีทุกฉบับไม่ปรากฏข้อความดังกล่าว จึงรับฟังได้ว่าการอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีร่วมผลิตรายการแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) นั้น หมายถึงการตกลงให้ผู้ฟ้องคดีผลิตรายการเพื่อออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ของผู้ถูกฟ้องคดีโดยผู้ฟ้องคดีไม่ต้องชำระค่าเช่าเวลา โดยตกลงกันแบ่งเวลาให้คู่สัญญาแต่ละฝ่ายสามารถจำหน่ายเวลาโฆษณาได้ในเวลาที่เท่าเทียมกันดังคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แต่ตามสัญญาดังกล่าวมิได้หมายความว่า คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะต้องมีรายได้ที่เท่าเทียมกันหรือมีสิทธิหารายได้เพียงเท่าที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งหาได้ เนื่องจากสิทธิในการขายเวลาโฆษณาเป็นของคู่สัญญาแต่ละฝ่ายที่จะนำไปจำหน่ายในราคาเท่าใดก็ได้ เพียงแต่ต้องไม่ต่ำกว่าราคาขั้นต่ำที่กำหนดในสัญญาเท่านั้น รายได้จากจำหน่ายเวลาโฆษณาของคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจึงไม่จำเป็นต้องมีจำนวนที่เท่ากัน และนอกจากการมีสิทธิหารายได้จากส่วนแบ่งเวลาที่เท่ากันดังกล่าวแล้ว คู่สัญญาก็อาจตกลงกันให้คู่สัญญาแต่ละฝ่ายมีโอกาสหารายได้เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากเวลาที่ตกลงกันได้ แต่ต้องกำหนดสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาแต่ละฝ่ายไว้ในสัญญาอย่างชัดเจน

เมื่อพิจารณาสัญญาร่วมดำเนินการรายการโทรทัศน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีทุกฉบับแล้ว เห็นได้ว่า สัญญาข้อ ๓ เป็นการตกลงระยะเวลาที่แพร่ภาพออกอากาศและความยาวของเนื้อรายการ สัญญาข้อ ๖ เป็นการตกลงแบ่งเวลาโฆษณาให้ผู้ฟ้องคดีและตกลงกรณีผู้ฟ้องคดีโฆษณาเกินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา โดยผู้ฟ้องคดียินยอมชำระเงินค่าโฆษณาให้ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งจะมีอัตราเท่ากับค่าโฆษณาขั้นต่ำตามสัญญาข้อ ๕ เมื่อพิจารณาสัญญาข้อ ๖ วรรคหนึ่งแล้ว เห็นได้ว่า เมื่อมีการตกลงแบ่งเวลาโฆษณาให้ผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดียอมมีสิทธิจำหน่ายเวลาโฆษณาได้ในเวลาเท่ากัน เวลาที่นำเสนอเนื้อหาของรายการรวมกับโฆษณาที่คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจำหน่าย จะเท่ากับเวลาแพร่ภาพออกอากาศ เช่น สัญญาข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กำหนดระยะเวลาแพร่ภาพออกอากาศครั้งละ ๓๐ นาที

/และเนื้อรายการ...

และเนื้อรายการมีความยาวไม่เกิน ๒๕ นาที สัญญาข้อ ๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ผู้ฟ้องคดี
 จำหน่ายเวลาโฆษณาได้ ๒ นาที ๓๐ วินาที ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีสิทธิจำหน่ายเวลาโฆษณาได้
 ๒ นาที ๓๐ วินาทีเช่นกัน จึงรวมเป็นเวลาแพร่ภาพออกอากาศทั้งหมด ๓๐ นาที อันเป็น
 การตกลงกันให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมีสิทธิหาประโยชน์จากการจำหน่ายเวลาโฆษณา
 ในรายการดังกล่าวอย่างเท่าเทียมกันตามแบบ Time Sharing (๕๐ : ๕๐) แต่ตามสัญญา
 ดังกล่าวไม่ได้ห้ามคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายที่จะจำหน่ายโฆษณากินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา
 เพียงแต่สัญญาข้อ ๖ กำหนดสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาไว้ว่า หากผู้ฟ้องคดีโฆษณา
 กินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา ผู้ฟ้องคดียินยอมที่จะชำระเงินค่าโฆษณาให้ผู้ถูกฟ้องคดี
 ในอัตราที่เท่ากับอัตราจำหน่ายเวลาโฆษณานั้นตามข้อ ๕ วรรคแรก ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดี
 จำหน่ายเวลาโฆษณากินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา ไม่มีการกำหนดในสัญญาให้ผู้ถูกฟ้องคดี
 ชำระเงินค่าโฆษณาให้ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด เหตุที่กำหนดเช่นนี้ เป็นที่เข้าใจได้ว่า เมื่อมีการใช้เวลา
 โฆษณากินกว่าส่วนแบ่งเวลาที่กำหนดในสัญญาแล้ว ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ย่อมเป็นฝ่าย
 ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของสถานีและเจ้าของเวลาออกอากาศ การที่ผู้ฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณา
 กินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา จึงเปรียบเสมือนผู้ฟ้องคดีซื้อเวลาในการออกอากาศของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อใช้โฆษณาเพิ่มขึ้นจากที่กำหนดในสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงต้องชำระเงินค่าเวลา
 ตามที่กำหนดในสัญญา ส่วนฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดีนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณา
 กินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา ก็เป็นการใช้เวลาออกอากาศของผู้ถูกฟ้องคดีเอง ผู้ถูกฟ้องคดี
 จึงไม่มีหน้าที่ต้องชำระค่าซื้อเวลาออกอากาศโฆษณาดังกล่าว ซึ่งหากคู่สัญญาแต่ละฝ่าย
 หรือคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายโฆษณากินกว่าระยะเวลาที่กำหนดในสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีย่อมมีสิทธิ
 แก่ไขเวลาการแพร่ภาพรายการตามสัญญาข้อ ๓ วรรคสอง ที่กำหนดว่าให้การเปลี่ยนแปลง
 แก่ไขเวลาการแพร่ภาพรายการตามสัญญากระทำได้โดยผู้ถูกฟ้องคดีเท่านั้น แต่ไม่ว่า
 ผู้ถูกฟ้องคดีจะดำเนินการเช่นใด ก็ย่อมมีผลกระทบเฉพาะการบริหารจัดการเวลาออกอากาศ
 ของผู้ถูกฟ้องคดี หรือต่อรายการที่จะออกอากาศถัดไปเท่านั้น ไม่ได้มีผลใดๆ ต่อการออกอากาศ
 โฆษณาที่ผู้ฟ้องคดีจำหน่ายเวลาไปแล้วแต่อย่างใด และถึงแม้ในการออกอากาศบางครั้ง
 ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณาน้อยกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา
 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณามากกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา ก็เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดี
 ไม่มีความสามารถที่จะจำหน่ายเวลาโฆษณาได้เต็มตามเวลาที่กำหนดในสัญญา มิใช่เกิดจาก

/การกระทำ...

การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงไม่ใช่กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีจำหน่ายเวลาโฆษณา ล้ำเข้าไปในเวลาโฆษณาตามสิทธิของผู้ฟ้องคดี เพราะไม่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะจำหน่ายค่าโฆษณา ได้น้อยกว่า เท่ากับ หรือเกินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา ก็ไม่เกี่ยวข้องกับการหารายได้ จากการจำหน่ายเวลาโฆษณาของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และถึงแม้การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีโอกาสดำเนินการจำหน่ายเวลาโฆษณาได้เกินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญา อาจมีผลมาจากการได้รับความนิยม ในรายการที่ผู้ฟ้องคดีจัดหรือในตัวพิธีกรผู้ดำเนินรายการ คือ นายสรยุทธ ดังคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แต่ย่อมไม่อาจนำกรณีดังกล่าวมาตีความสัญญาเพื่อกำหนดสิทธิของผู้ฟ้องคดี และหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีให้เพิ่มขึ้นจากที่กำหนดในสัญญาได้ เนื่องจากตามสัญญาดังกล่าว ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ชำระเงินค่าโฆษณาในส่วนที่โฆษณาเกินเวลา ให้ผู้ถูกฟ้องคดี แต่ไม่ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะชำระเงินค่าโฆษณาเกินให้ ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งในคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ก็ได้ยอมรับว่าตามสัญญาได้กำหนด อัตราขั้นต่ำในการจำหน่ายเวลาโฆษณาเพื่อเป็นหลักประกันผลประโยชน์ของคู่สัญญา ทั้งสองฝ่ายไว้แล้ว กรณีดังกล่าวจึงไม่ใช่การใช้สิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีที่เหนือกว่าเพื่อเอาเปรียบ คู่สัญญาดังคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นไปตามเจตนาของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ตามที่ปรากฏในสัญญา

ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่มีหน้าที่ตามสัญญาต้องชำระค่าโฆษณาส่วนที่ เกินส่วนแบ่งเวลาตามสัญญาให้ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ประเด็นที่สี่ ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตามสัญญาต้องชำระเงินส่วนลดทางการค้าของ ค่าโฆษณาส่วนที่เกินเวลาในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีหรือไม่

คดีในประเด็นนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า หลังจากคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้ง สอบสวนพบว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชำระค่าโฆษณาส่วนที่เกิน ระยะเวลาที่กำหนดในสัญญาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้นมา และผู้ฟ้องคดีได้โฆษณา เกินกว่าเวลาที่กำหนดในสัญญาของเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๗,๔๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงิน และผู้ฟ้องคดีได้ชำระค่าโฆษณา ดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว แต่ได้ชำระโดยหักส่วนลดทางการค้าร้อยละ ๓๐ คิดเป็นเงิน ค่าส่วนลด ๒,๑๒๙,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้แจ้งขอซื้อโฆษณาส่วนที่เกิน และขอส่วนลดทางการค้า แต่ผู้ถูกฟ้องคดีให้ส่วนลดโดยผิดพลาด จึงมีหนังสือลงวันที่

/๑๘ ธันวาคม...

๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าส่วนลดทางการค้าที่หักลดให้โดยผิดพลาดดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ชำระ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงฟ้องแย้งขอให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินดังกล่าวพร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มและดอกเบี้ย

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ถึงแม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้แจ้งกรณีโฆษณาเกินเวลาที่กำหนดในสัญญาไปยังสำนักการตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีตามที่กำหนดในสัญญา แต่ปรากฏตามรายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ และสัญญาท้ายคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาโฆษณาของเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ตามสัญญาลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๒ ฉบับ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีตกลงยินยอมให้ส่วนลดทางการค้าแก่ผู้ฟ้องคดีตามข้อกำหนดในสัญญาแล้ว ข้อตกลงดังกล่าวจึงเป็นอันใช้ได้ แม้จะปรากฏตามผลการสอบสวนข้อเท็จจริงว่า การทำสัญญาดังกล่าวเกิดจากการที่นางพิชชาภาเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ได้เสนอให้หักส่วนลดทางการค้าแก่ผู้ฟ้องคดีโดยขัดต่อระเบียบของผู้ถูกฟ้องคดีอันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ แต่กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องภายในของผู้ถูกฟ้องคดี ไม่มีผลทำให้สัญญาโฆษณาและหรือข้อตกลงให้ส่วนลดแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นโมฆะหรือเสียเปล่าแต่อย่างใด จึงไม่อาจนำกรณีดังกล่าวมาบล้างสิทธิในการได้ส่วนลดของผู้ฟ้องคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดียินยอมตกลงแล้วได้ นอกจากนี้ กรณีส่วนลดทางการค้านี้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง เรียกให้นางสาวบุณฑนิก เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้เงินดังกล่าวกรณีให้ส่วนลดแก่ผู้ฟ้องคดีโดยประมาทเลินเล่อ ศาลแพ่งมีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขดำที่ ๕๒๒๑/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๒๕๑๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้นางสาวบุณฑนิกชำระเงินจำนวนนี้ให้ผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีหน้าที่ตามสัญญาต้องชำระเงินส่วนลดทางการค้าให้ผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด

ดังนั้น อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีฟังขึ้นบางส่วน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๕๕,๗๗๗,๐๑๙.๑๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้ชำระให้แล้วเสร็จ

/ภายใน...

ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องแย้งของผู้ถูกฟ้องคดี คืบค่าธรรมเนียมศาล บางส่วนตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นฟ้องด้วย บางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี และยกฟ้องแย้งของผู้ถูกฟ้องคดี คืบค่าธรรมเนียมศาลในชั้นอุทธรณ์แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ตามส่วนของการชนะคดี

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

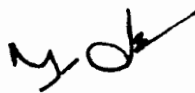
นายนพดล เสงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายมนูญ ปุณฺณกริยากร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : พันเอก วรศักดิ์ อารีเปี่ยม

